

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

27. ČÍSLO / XXVIII. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

5. ČERVENCE 2020

Z obsahu:

Modlitba Mojžíše

Katecheze
papeže Františka
ze 17. června 2020,
Řím, knihovna
Apoštolského paláce
- strana 2 -

Svatý Kilián

Libor Rösner
- strana 4 -

Z duchovního pokladu

Alice Lenczewske (9)
- strana 5 -

Nejkrásnější květ ráje (10)

Kardinál Alexis
Henri Marie
Lépicier O.S.M.
- strana 7 -

Podivuhodný život

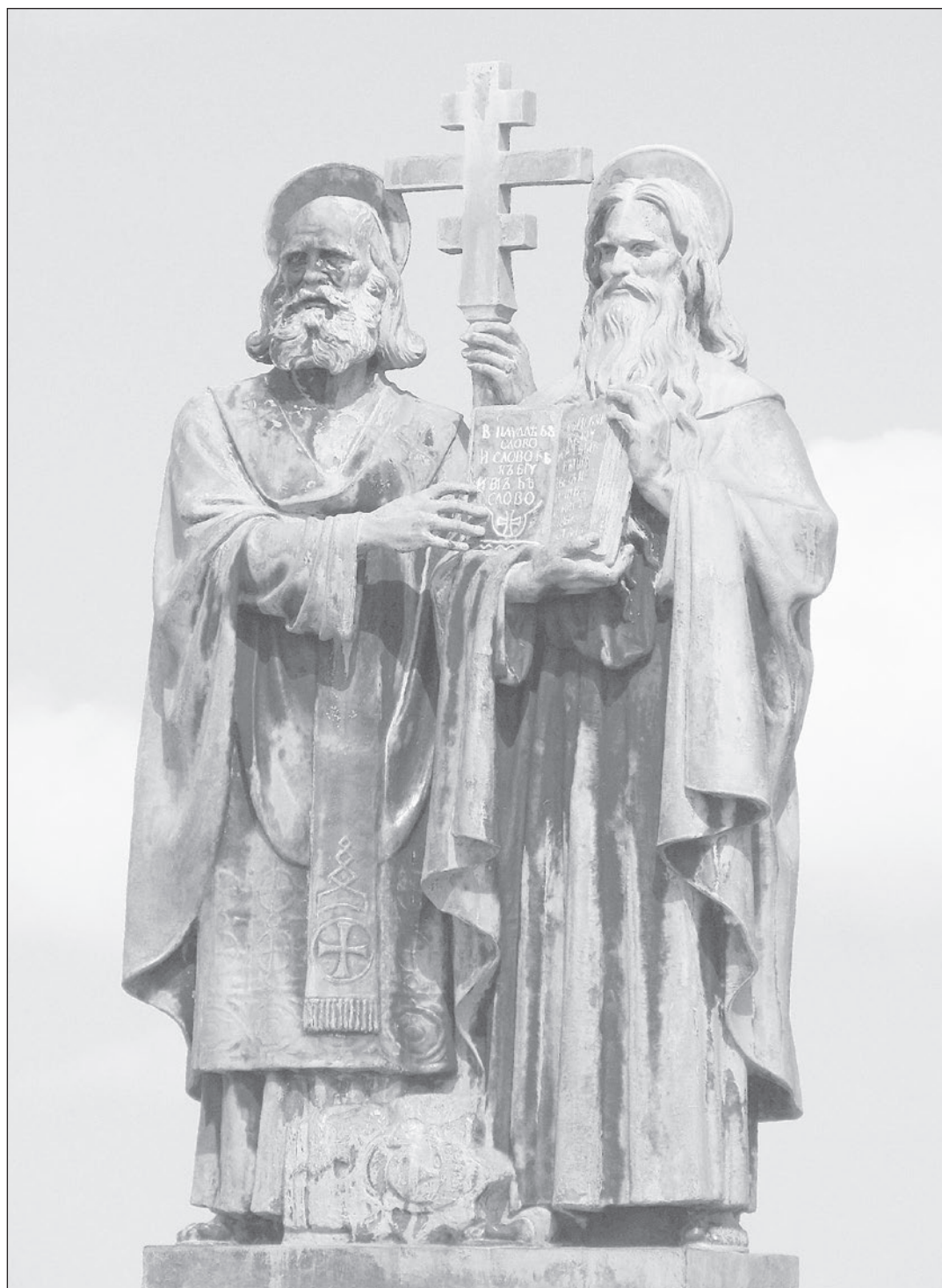
Mariam Baouardy
(1846-1878) - 3. část
Jean Claude
a Geneviève Antakli
- strana 10 -

Tři nové invokace

k Loretánským litaním
- strana 11 -

Bůh byl silnější...

Wilhelm Buntz
vypráví o svém životě
těžkého zločince
- strana 12 -

Modlitba Mojžíše (Ex 32,11-14)

Katecheze papeže Františka ze 17. června 2020, Řím,
knihovna Apoštolského paláce

Drazí bratři a sestry, dobrý den! V našem cyklu na téma modlitby si uvědomujeme, že Bůh nikdy neměl zálibu v těch, kdo jsou v modlitbě „bezproblémoví“. Ani Mojžíš, počínaje prvním dnem svého povolání, není „fádní“ partner.

Když jej Bůh povolává, je Mojžíš lidsky vzato „ztroskotancem“. Kniha Exodus ho líčí jako psance v zemi Midjan. Od mládí měl soucit se svým lidem a také se po-

stavil na obranu utiskovaných. Brzy však zjistil, že navzdory dobrým úmyslům neplyne z jeho rukou spravedlnost, nýbrž násilí. Tak se rozpadají sny o slávě: Mojžíš už není slibným funkcionářem, předurčeným k rychlé kariéře, nýbrž někým, kdo si pohrával s příležitostmi a nyní pase stádo, které mu ani nepatří. A právě v tichu Midjanské pouště povolává Bůh Mojžíše ve zjevení hořícího keře: „Já jsem Bůh tvého otce, já jsem Bůh Abrahámův,

Bůh Izákův a Bůh Jakubův!« Mojžíš zahalil svou tvář, protože se bál pohlédnout na Boha.“ (Ex 3,6)

Bohu, který jej vybízí, aby se postaral o izraelský lid, předkládá Mojžíš svoje obavy a námitky: že není takového poslání hoden, že nezná Boží jméno, že mu Izraelité neuvěří a že se zajíká, když mluví... Slovem, které Mojžíšovi v každé modlitbě přichází nejčastěji na jazyk, je otázka: „Proč?“ Proč jsi mne poslal? Proč chceš tento lid vysvobodit? V Pentateuchu je dokonce jedna dramatická pasáž, kde Bůh vyčítá Mojžíšovi nedostatek víry, a tento nedostatek Mojžíšovi zabrání vstoupit do zaslíbené země (srov. Nm 20,12).

Pokračování na str. 9

Co by nám tak asi řekli svatí věrozvěstové Cyril a Metoděj, kdyby se teď ocitli uprostřed nás? Možná by stačilo, kdyby nám položili jednoduchou otázku: „Je váš Bůh tím Bohem, kterého jsme vám zvěstovali my?“ Předpokládám, že většina z nás by bez rozmyšlení odpověděla: „Ovšemže ano!“ Ale je tomu skutečně tak? Není spíše Bůh držen v klestích falešných lidských představ, které si z něho dělají jiného Boha, než byl ten Abrahámův, Mojžíšův, Cyrilův, Metodějův? Boha, který má jednat tak a být takový, jak si přeje člověk, aby jednal a byl? Zkusme se nad tím hlouběji zamyslet. Nejde totiž o banální záležitost, ale o budoucnost světa a spásu lidských duší.

Našli by tedy Cyril a Metoděj zde víru, kterou nám zvěstovali? Anebo by museli opět konat misie? Nepochybuji o tom, že na obě otázky lze odpovědět: „Ano.“ Stále mezi námi žije mnoho svatých duší, které dosvědčují, že život s Bohem neznamená moc, silné paže, bohatství, falešnou svobodomyšlnost popírající lidskou přirozenost, podléhání síle vášni... Právě naopak: Bůh se často projevuje spíše ve slabosti, bezmoci, chudobě, řádu, úsilí o ctnosti, tichu... Zatímco to první je plně lidského očekávání, to druhé je opravdovým darem Božím, v němž se daruje on sám. Neboť člověk nemá nic, jen Ježíše, který je jeho životem i nadějí. A to, co si člověk vydobude svými vlastními silami, nikdy nebude srovnatelné s tím, co dostane zdarma

Editorial

od Ježíše. Tak se to můžeme dovědět z duchovních zápisků Alice Lenczewské. (str. 5-6) Pro Ježíšova učedníka je pak rozhodující to, aby přebýval se svým Mistrem. A setkávání s ním se děje v živém tichu – slova v něm sice chybějí, ale je plně života. Účinek takového setkání se výrazně znásobuje, přebýváme-li v přítomnosti živého Ježíše v Nejsvětější svátosti, či jsme-li naplno účastní oběti mše svaté, v níž má ticho své nezastupitelné místo.

Lidské společenství by potřebovalo cyrilometodějskou misii také dnes. Ale i katolická církev by potřebovala zápal slovanských věrozvěstů a jejich jasné, neohrožené poselství pravého evangelia. Tak jako oni vyšli do země, kde mohli od franckých kněží očekávat nevraživost, protože ohrožovali jejich duchovní i světskou moc, tak by měla katolická církev dnes neohroženě hlásat, že bez Boha nezmůžeme nic, že Bůh člověku nic nechce vzít, že nás naopak chce obdarovat tím nejlepším – k tomu je však třeba dostatečné pokory a uznání Trojjediného Boha za jediného Pána života.

Tato vnitřní síla stavějící na základně Ježíšova učení a oběti se však jakoby vytrácí – Bůh přece nemá do ničeho mluvit! Důvodem je mnohdy i nízké sebevědomí katolíků, zvláště těch, kteří byli zvyklí na

„své jistoty“; ty jsou však současným celosvětovým děním úspěšně atakovány. Tato krize křesťanské identity se nevyhýbá nikomu, ani osobám zasvěceným Bohu. Právě sv. Cyril a Metoděj ukazují možné východisko z této situace, a to tím, jací byli: vzdělání ve víře, čili znalí Boha Otce i Syna a Duchu Svatého, a muži modlitby – to byly pilíře, na nichž vystavěli velkolepé misijní dílo nejen na našem území. A dále: ochotní vždy naplňovat Boží vůli. Z toho všeho pak vyplynula svatost jejich života, liturgická úcta, touha hlásat bez lidských příkras či okleštění Boha takového, jaký skutečně je. Nebáli se lidských úkladů, utrpění, světské moci – v tom jsou nám v dnešní době skutečnými vzory. Katolík by měl mít v každé situaci odvahu žít naplno svoji víru v Trojjediného Boha, zvláště tehdy, když si svět neví rady v boji se zlem, nemocí, živelnými pohromami... A neměl by se bát žít tuto svoji víru veřejně, protože to je právě ono důležité svědectví pro svět, který Boha „nepotřebuje“. Má-li být Bůh náš týmž Bohem, jako byl ten sv. Cyrila a Metoděje, pak jistě nebude Bohem schovaným v nejzastřenějším koutku světa, Bohem mlčícím a netečným v bezbřehé toleranci, bez zájmu o své děti. Jsou-li dnes mnohé lidské ideály dehonestovány, pak by Bůh měl být postaven na jejich místo, jak mu přísluší. Avšak kdo bude mít odvahu toto uskutečnit? Patřím mezi ně?

Daniel Dehner

Ježíš dnes připravil pro své učedníky závažnou lekci. Neměl bys na ni scházet. Shromazďuje kolem sebe ty, kteří jsou ochotni vstoupit do jeho školy praktického apoštolátu. Zatím jich vybral několik desítek, ale sám říká, že je to málo. Jeho žeň je velká a potřebuje mnoho dělných rukou. Připoj

se ochotně k jeho družině. I kdyby tě hned neposlal spolu s ostatními *do každého města a místa*, potřebuješ vědět, o jaké *dělníky* máš prosit, a také, jak máš jeho vyslance přijímat ve svém domě. Pros proto předem Ducha Svatého, abys nepreslechl, kde je tvoje místo.

Pán hned v úvodu zdůrazňuje, že poslání jeho dělníků je náročné a obtížné. Představa, že tě budou všude ve světě čekat s otevřenou náručí, je klamná. Prostředí, do kterého máš vstoupit, je svým dosavadním postojem nepřátelské. Pán tě výslovně upozorňuje, abys nespolehal na množství slov a na snahu vemluvit se předem do lidské přízně. *Nepoužíváme nečestných úskoků, nepočínáme si chytrácky a nefalšujeme Boží slovo*. Tvým úkolem není za cenu falešných ústupků uzavřít mír mezi ovce a vlky, nýbrž předávat pravý *Kristův pokoj* těm, kteří jsou pro něj otevřeni.

Ale i mezi *vlky* máš vstoupit jako *ovce*. Jak si má počínat ovce mezi šelmami? Není to riskantní? Můžeš se toho odvážit tehdy, když si uvědomíš, **kdo** tě posílá. Zapomeň na to, kdo jsi, nestarej se, čím by ses sám vybavil, vyzbrojil a zabezpečil. Nebudeš přece vystupovat svým jménem ani ve své věci. Jdeš pouze do míst, kam chce přijít sám Ježíš, a On se chystá k těm, kteří Ho opravdu potřebují. Tím, že poslechněš a půjdeš, stáváš se součástí velkého Božího plánu: *Duch Pána, Hospodina, bude nad tebou, protože tě poslal přinést radostnou zprávu ubohým*. Ten, který tě posílá *hlásat milostivé léto*, postará se o to, aby nikde, kde On tě potřebuje, ani tobě nechybělo to, co budeš potřebovat ty. Být Ježíšovým apoštolem není zaměstnání, jeden ze způsobů, jak se uživit. Ty máš mít před sebou jedinou starost: *Kristův pokoj*, a ohlašovat třeba do omrzení, že se *přiblížilo Boží království*.

Klíč k všemohoucnosti

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní slavnosti

Přiblížilo se k vám Boží království.

Musíš však počítat i s tím, že potkáš lidi, *na kterých Kristův pokoj nemůže spočinout*. Neztrácej ze zřetele, že jde přitom také o setkání dvou protichůdných světů, mezi kterými není možná shoda. Ty nejsi kompetentní vybírat si z Ježíšova poselství jen to, co by mohlo být přijatelné pro všechny. Jsi poslán i *mezi vlky*, abys

jim přinesl celého a nezkresleného Krista, a nikoliv aby sis od nich sám odnesl jejich ducha. Pán výslovně žádá, aby z tvého jednání a vystupování bylo všem zcela jasné, že se smýšlením tohoto světa nemáš nic společného: naopak, máš dbát, aby z něho na tobě nic neulpělo. *Bůh má tak zazářit v tvém srdci, aby osvitil lidi poznáním Boží velebnosti na Kristově tváři*. Těm, kteří tě odmítnou, protože jsi celý Kristův, musí být jednoznačně sděleno, že jsou na sces-tí a že se vystavují velkému nebezpečí.

Pán tě ovšem pošle především do míst, o kterých ví, že jsou tam srdce, která po něm hladoví a čekají na Boží dar. Kolik jich bude? Tisíc, sto, dvacet, nebo jen jedno? To není tvoje starost. Není tvým úkolem ovládnout situaci, nevymýšlej, jak na všechny vyžrát. Ztrácel bys čas, který potřebuješ k tomu, abys těm, jejichž dům a srdce jsou Bohu otevřeny, prokázal jménem Páně co nejvíce dobrodiní. Bude-li toho zapotřebí a dáš se Pánu zcela k dispozici tak, aby mu nepřekážela tvoje ješitnost a pýcha, může tě využít i k tomu, čemu se říká zázrak.

Největší zázraky se ovšem odehrávají v srdcích osvobozených z hříšných závislostí, z moci *démonů, kteří se musí podrobit* – nikoliv tobě a tvému slovu, ale jediné *Ježíšovu jménu*.⁽¹⁾ I ty vděčíš jen jemu, že jsi jeho. Čím sis to zasloužil, že když k tobě přišel jeho posel, našel tvoje dveře otevřené? Není taková milost dostatečným důvodem, aby ses teď pro jeho království beze zbytku rozdal? Skutečnost, že můžeš mít nyní i na věčnosti místo po Ježíšově boku, je důvodem k tak velké radosti, že nemáš zapotřebí, abys ji hledal někde jinde, dokonce ani ne v tom, že budeš počítat své úspěchy.

Proto s čistým srdcem, naplněným milostí vykroč beze strachu mezi vlky. Neboj se jim vyprávět o radosti, která tě po-

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 61,1-3a

Duch Páně, (duch) Hospodinův, je nade mnou, protože mě Hospodin pomazal, poslal mě zvěstovat radostnou zprávu pokorným, obvázat ty, jimž puká srdce, oznámit zajatým propuštění, svobodu uvězněným, hlásat Hospodinovo milostivé léto a den pomsty našeho Boha, potěšit všechny soužené, zarmoucené na Siónu (obveselit), dát jim věnec místo popela, olej radosti místo smutku, šat jásotu místo malomyslnosti.

2. čtení – 2 Kor 4,1-2.5-7

Bratři! Když jsme pověřeni službou, nenecháváme se ovládnout malomyslností, protože nám Bůh milosrdně pomáhá. Nepoužíváme nečestných úskoků, nepočínáme si chytrácky ani nefalšujeme Boží slovo. (Ale hlásáme) pravdu naprosto otevřeně, a tak se doporučujeme lidskému úsudku před Bohem. Vždyť přece nehlásáme sebe, ale (kážeme, že) Ježíš Kristus je Pán, my však že jsme vaši služebníci kvůli Ježíši. Neboť Bůh, který řekl: „Ať ze tmy zazáří světlo!“, zazářil i v našem srdci, aby osvitil (lidi) poznáním Boží velebnosti, která je na Kristově tváři. Poklad (víry) máme v nádobě hliněné. To proto, aby se ta nesmírná moc připisovala Bohu, a ne nám.

Dokončení na str. 8

tkala tak nezaslouženě. *Obvazuj ty, jimž puká srdce, ohlašuj zajatým propuštění a uvězněným svobodu, potěš všechny soužené*. Ať z tvých úst přetéká, čeho je srdce plno. Je tomu doopravdy tak, i kdyby se ti třeba všichni vysmáli. Již jen to, že máš odvalu, abys radostně chválil Pána, je jasným důkazem, že se *přiblížilo Boží království*. Kdo by se bál? *Když jsme pověřeni službou, nenecháváme se ovládnout malomyslností, protože nám Bůh milostivě pomáhá*. Kdyby tě za to třeba i kamenovali, půjdeš tam, kde je *zapsáno tvé jméno*.⁽²⁾ *Hospodinova věrnost trvá na věky*.⁽³⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Lk 10,17; ⁽²⁾ srov. Lk 10,20; ⁽³⁾ Ž 117,2

Svatý Kilián

V České republice je jediný kostel zasvěcený tomuto světcí, a sice ten v pražské Davli z doby kolem roku 1160. Je mu ovšem zasvěcen taktéž benediktinský klášter v Ostrově – sv. Kilián je totiž patronem tohoto řádu. Kiliánův příběh vzdáleně připomíná příběh sv. Jana Křtitele – i tento Ir brojil proti nezákonnému svazku a za jeho smrtí stála nenávist zhrzené ženy, již se to bezprostředně týkalo.

Kilián se narodil kolem roku 645 v Mullaghu a pocházel ze šlechtického irsko-skotského manželství. Vzdělání nabyt v jednom z četných irských klášterů, proslavených po celé Evropě. Po nějakém čase, kdy v jednom z dalších našel svůj nový domov, jej zasáhla Ježíšova slova z Matoušova evangelia „Kdo chce jít za mnou...“ natolik, že se rozhodl uvést je do života. Opustil klášter a vypravil se na kontinent, aby pohanský živel, jenž na podstatné části evropského území ještě převládal, proměnil v živel křesťanský.

Spolu s jedenácti druhy se přeplavil do dnešní Francie, kde se devět z nich rozešlo do různých koutů Evropy s cílem přinášet do nich poklad pravé víry a učinit tak dosud vnitřně chudobné bohatými. Kilián, jehož jméno se z keltštiny (Gilliean) překládá jako *mnich*, s knězem Kolomanem a jáhnem Donátem zamířili nejprve na východ. Prošli částí dnešního Rakouska směrem na sever, až v roce 686 dorazili do durynského Würzburgu, v němž vládl pohanský kníže Gosbert. Tato lokalita je zaujala více než jiné, vydali se proto do Říma, aby od papeže Konona obdrželi požehnání pro apoštolát právě v těchto končinách.

Konon se velmi radoval z jejich rozhodnutí a na důkaz svého postoje a pro jeho učitelství, kněžské a pastýřské poslání vysvětil Kiliána na biskupa. Takto duchovně vyzbrojen se Kilián se svými druhy vrátil do Würzburgu a pustil se do díla.

Jeho slova, podepřená modlitbami vlastními i papežovými, dopadala na úrodnou půdu, velkou váhu měly i zázraky v podobě uzdravení nemocných, s jejichž neuhý si žádný z místních ranhojičů nevěděl rady. Navíc zde byly jeho jedinečné znalosti jak obhospodařovat půdu, které nabyt dlouholetým studiem učených spisů ve svém domovském klášteře a které jako by teď našel – ty dodávaly váhu jeho věroučným argumentům, vždyť prostí

venkované snadno uvěřili v jejich pravdivost, když je doprovázely hmatatelné výsledky na nevidaně bohaté úrodě. Nakopec o křest požádal i sám Gosbert. Zdálo se, že je vyhráno.

Svatý Kilián

Vše tomu doopravdy nasvědčovalo. Ještě než měl Gosbert přijmout křest, vyzval jej Kilián, aby zrušil svůj svazek s Geilanou, svou ovdovělou švagrovou, kterou podle ustáleného obyčeje po bratrově smrti přijal do své ložnice, a tak jí sdílela s jeho právoplatnou manželkou. Gosbert souhlasil, ač s tím rozhodnutím musel zprvu bojovat, nakonec ale prohlásil, že se jí vzdá velmi rád, aby tak vzdálil od svého sídla hřích. Jen chtěl celou proceduru provést až poté, co se vrátí z válečné výpravy, protože podle zvykového práva vyžadovala více než jen prosté vykázaní Geilany z hradu. Tento odklad stál Kiliána život.

Geilaně se doneslo, co se na ni chystá. Pochopitelně nemínila Gosbertovo lože a hlavně život na vládcově dvoře opustit, navíc pokládala Kiliánův požadavek za

nehoráznou urážku své osoby. Rozhodla se proto jednat. Jakmile byl Gosbert dostatečně daleko od Würzburgu, podplatila dva družiníky, aby Kiliána zavraždili. Ti vyčkali půlnoci, kdy se na hradě rozhostil klid, a vtrhli do obydlí misionářů, které zastihli na modlitbách. Nijak se nerozpakovali a všechny je na místě probodli – Kiliána, Koloma a Donáta – i Gallona a Armwala, kteří trojici časem doplnili. Jejich těla spolu s liturgickými knihami a kalichy vhodili do jámy, kterou pro tyto účely na Geilanin pokyn vykopali, a pak zasypali. Stalo se to roku 689.

Gosbert trojici misionářů hledal po svém návratu marně. Geilana mu oznámila, že odešli na další misie. S tou odpovědí se vládce chtěl nechtěl smířit, netuše nic o skutečné povaze věci. Vše ale vyšlo najevo, a to za okolností připomínajících Shakespearovu tragédii.

Jeden z najatých vrahů, soužen výčitkami svědomí, se ke svému činu přiznal. Gosbert ho dal vsadit do žaláře, potom však dal na rady svých rádců, aby mu daroval svobodu a ponechal na Bohu křesťanů, aby ukázal svou moc a sám viníka potrestal. Dotyčný vrah byl skutečně propuštěn, jenže prakticky vzápětí nato zešílel. Pobíhal po Würzburgu a ryčným hlasem volal: „Kiliáne, proč mě pronásleduješ? Pálíš mě ohněm, hroziš mi mečem, který jsem vytáhl z tvého těla!“ Jeho druh v zločinu se proklál svým mečem. Geilana se zhroutila a nakonec zemřela ve velkých bolestech daleko od hradu. Gosberta zavraždil jeho sluha, Gosbertova syna vypudili ze země Frankové a i zbytek příbuzných skončil násilnou smrtí.

Uběhlo několik desetiletí a tělesné pozůstatky zavražděných hlasatelů Krista našel biskup Burkhard. Nechal je vyzvednout a uspořádal pro ně slavnostní pohřební obřady v hradním kostele. Na místě, kde ostatky Kiliána a jeho druhů spočinuly, se začínaly dít zázraky, a tím jeho sláva ještě více vzrostla. Karel Veliký pak zde dal vystavět katedrálu.

Svátek sv. Kiliána připadá na 8. července, tj. na den, kdy se v roce 752 konalo přenesení jeho ostatků, což se tehdy prakticky rovnalo svatořečení. Část z nich získal svého času i Karel IV. A ve Würzburgu je dodnes uchovávan evangeliař se skvrnami od krve, vyzdvižený spolu s těly zavražděných.

Z duchovního pokladu Alice Lenczewske (9)

(Místa v textu označena „†“ jsou slova Ježíšova.)

Pátek 7. 11. 86, 24 h.

- Čím je extáze?

† Radostí ve Mně.

- Kým jsem já?

† Mým dítětem a Mojí snoubenkou.

Já jsem tě zrodil z Mojí lásky a chci tě obšťastnit plností Mé lásky. Dám ti ji poznat a pocítit, abys věděla, že tě miluji a jsem s tebou, i když ještě nepřišel čas našeho setkání ve Mně.

- Odpouštíš mi moje slabosti...

† Na kříži jsem odpustil všem a navždy.

Mé odpuštění a Moje láska jsou věčné a nezměnitelné. Toužím, aby ses pozvedala a zůstávala se Mnou a abys neztrácela dary Mé lásky.

Sobě, dítě, škodíš každým zapomenutím na Mne, sebe zbavuješ Mých darů každým, třeba nejkratším odchodem.

Já jsem vždycky u tebe věrný a pečující a toužím obdarovávat. Ty jenom ber. Otvírej své srdce a přijmej Moji lásku.

- Jaká modlitba je nejdokonalejší?

† Bytí ve vytržení v mlčení.

Dokáže to ta duše, která velmi milovala a touží všechno odevzdat svému Nejmilějšímu.

Sobota 8. 11. 86, 8:30 h.

- Velké dny nastaly po návratu od zpo-
vědi. Díky Ti.

† Věděl jsem, že tomu tak bude. Teď začínáš chápat realnost a moc Mých slov. Kdybys je přijímala s větší vírou - ne pouze jako příslib, ale jako existující skutečnost - jejich působení by bylo dokonalejší. Tehdy bys žila - i když ještě na světě - už v mém království. V království Du-
cha. V tom, co opravdu existuje. Co je Pravdou a skutečným Životem.

- Kým je můj duchovní otec?

† Mými ústy, Mými dlaněmi i Mým Srdcem tlukoucím mezi vámi.

Úterý 11. 11. 86, 22:45 h.

† Nemá se mluvit o čímsi špatném jednání, pokud se tím nezlikviduje to zlo, ale právě naopak, zpopularizuje se a rozšíří. Je lépe nedemaskovat, pokud jediným plodem je pohoršení.

Středa 12. 11. 86, 8:30 h.

† Co se staráš o jednání Mých služebníků. Oni ti přece nepřekážejí v plnění toho, co je tvoji záležitostí. Já sám tě poučuji a Já jsem tvým vzorem k následování.

Je někdo, koho jsem postavil na tvé cestě, aby byl tvým průvodcem. Ať je ti vzorem, když se ti zdá, že následovat Mne je nereálné, protože když jsem byl Člověkem, byl jsem zároveň Bohem. Jsou také jiní lidé hodni následování, které možná neznáš, možná si jich nevšímáš.

Ale i kdyby jich nebylo, má to mít vliv na tvoji věrnost vůči Mně? Cožpak zlo, které vnímáš, nemá ještě víc povzbudit tvoji horlivost, aby vyrovnala, napravila, dala zadostiučinění?

Satan ti říká: K čemu je ti ta askeze, když druzí si dělají pomyslení a obklopují se přepychem - ? A jed proniká do tvého srdce. Ukázal jsem ti, jak vypadá obraz světa, který má ve své moci zlo. Ukázal jsem ti to symbolicky, což povzbudilo tvoji horlivost. Proč teď, když jsem ti ukázal skutečné symptomy toho zla, vzniklo ve tvém srdci tolik zmatku?

Uč se rozpoznávat, či jsou ta našeptávání, a reaguj na ně tak, jak jsem reagoval Já, když jsem byl pokoušen.

Nevšímej si toho, co druzí kolem tebe dělají, a svoje srdce uzavři před pochybnostmi.

Ačkoliv jsi spojená se Mnou, zanechal jsem tě v situaci, kdy musíš volit, a se starostí jsem pozoroval tvé srdce: na kterou stranu se obrátí. Tvoje svoboda pořád existuje a tvoje láska a věrnost bude

vždycky činem dobrovolným. V tom spočívá její hodnota.

Toužíš, abych byl v tobě, a aby tvoje reakce byly Mými. To toužení a obracení se ke Mně musí být tvým stálým postojem.

Tehdy budu moci žít v tobě a tvoje každodennost se stane svatou.

Úterý 25. 11. 86, 12:15 h.

- Od jisté doby Tvoje svatost a moje hříšnost mne naplňují bázní. Jako bych hleděla z úrovně Tvých nohou na Tvoji velikost dosahující slunce na nebi. Jsem v prachu země, a Ty jsi Sluncem objímajícím celé nebe i celý vesmír. A udivuje mě, jak jsou možné takové důvěrné rozmluvy a to všechno, co je mezi Tebou a mnou.

† Jsi ale Mým stvořením, kterému jsem dal život a ve kterém je Moje láska. Ve kterém chci být, abych je naplňoval Sebou, proměňoval a pozvedal na vysokost slunce. A umístil v nebi u Svěho Srdce.

Jsi v prachu země. Ale ona je bodem tvého vyjití, počátkem cesty, která končí na vysokosti Mého nebe. Dostáváš milost poznávat Mne a zároveň poznávat sebe. Když Mě poznáváš, skrze Mne rovněž lépe vidíš, kým jsi. Vnímáš pravdivé zprávy.

Toto citové prožití nazývají bázní Boží.

Musí se spojit s vytržením, obdivem, vděčností. Rovněž s radostí, že můžeš být a že jsi Mým dítětem, velmi milovaným a velice vytouženým v mém domě.

Plodem takového citového prožití je láska a touha udělat pro Mě všechno z lásky a vděčnosti. Způsobují, že ten cit roste ve tvé duši, že ji proměňuje.

Úterý 25. 11. 86, 22:30 h.

- Bázeň a vytržení Tebou, Ježíši. Potom smutek, co se nedá vydržet.

A teď úplná vyprahlost.

S obavou jsem pomýšlela na blížící se čas modlitby. Vždyť Ti nedokážu nic říct. Nemám Ti co povědět.

Co se se mnou děje?

† Ukazuji ti, jaká jsi bez Mé pomoci. Příště ti umožním poznávání sebe samé.

- To, co vidím, je hrozné.

† Tak bolí pravda o sobě. Dobře se dívej, aby v tobě vypálila veškeré sklony k pýše. A všechny prosby o Moje milosti a duchovní útěchy.

Nic ti nepatří. Až o tom budeš naprosit, přesevředená a nebudeš mít odvahu ani prosit, tehdy ti budou všechny milosti přístupné. Tehdy tvoje duše bude schopna je přijmout s pokorou a vděčností.

- Ještě jedno pomyšlení je ve mně: zda musím nadále vést ten sešit. Duchovní otec mi to přikázal před rokem - platí pro mě i nadále ten příkaz?

Je to přece jakási forma dožadování se rozmluvy s Tebou a je to jakýmsi způsobem zabývání se sama sebou.

† Ještě ano.

Začínáš pociťovat, že existuje nějaká další etapa modlitby, která je bytím ve Mně beze slov. A ve které pocity jsou úplně nejasné, a pokusy vyjádřit se by byly svatokrádeží.

Ještě nejsi v této etapě a můžeš psát dál.

Takový stav přichází po naprostém obnažení se a po očištění ze všeho mínění o sobě a od veškeré touhy kromě obdivu a vděčnosti vůči Bohu. Proměna k tomu vedoucí vyžaduje čas a utrpení.

- Říkal jsi, že se mnou vždycky budeš mluvit, když poprosím.

† Potom nebudeš potřebovat prosit. Budeš natolik sjednocená se Mnou, že budeš bezprostředně přijímat Moji moudrost a Moji lásku.

Nebudou otázky a odpovědi, protože nebude oddělení.

- To je člověku možné?

† Člověku ne, ale Mně ano. Neexistuje omezení ve velikosti Mých milostí.

Musíš toužit a odevzdávat Mi sebe - a Já to udělám.

- Co budu tehdy dělat během modlitby?

† Budeš setrvávat ve Mně v naprostém ztracení - zapomnění na sebe - mimo čas a vnější skutečnost. Budeš ve Mně skrytá a nedostupná dokonce i sama sobě.

Středa 26. 11. 86, 9:30 h.

- Má nějakou cenu taková moje modlitba, během níž ze sebe nedokážu nic dostat?

† Mé dítě, znám tě přece a vím, co je ve tvém srdci. Nemusíš ze sebe nic vydobývat.

Dostanu to Já sám, když budu chtít. Důležité je, že jsi se Mnou, přestože se trápiš ve své bezmoci a stesku.

- Ukázal jsi mi dnes ráno pravdu o tom, že z Tvé vůle je člověk spolutvůrcem sebe samého. Svobodná vůle nám dovoluje tvořit sebe samého společně s Tebou. Žádné Tvé stvoření takovou výsadu nemá. Andělé také ne, protože oni jsou stvoření úplně až do konce, a proto jsou dokonalí. Nám dovoluješ dokončovat Tvoje dílo v nás.

Jaké je to obrovsky cenné a nebezpečné privilegium. Proč?

† Chtěl jsem a chci vás mít za Moje děti, nikoliv za otroky. Víš, co se dá chápat pod pojmem „dítě“.

Nezapisuj pravdy, které ti ukazují, poněvadž ony jsou výrazně větší než úzké pojetí slov a chápání člověka.

Máš ty pravdy ve své duši. Až bude potřeba, abys je někomu sdělila, udělám to a umožním.

Uč se zdrženlivosti při zachovávaní tajemství své duše. Uvidíš, že čím více bude obohacena, tím hlubší mlčení ji bude chránit.

Setkávání se se Mnou se děje v živém tichu: slova chybějí, ale je plné života.

Čtvrtek 27. 11. 86, 8 h.

† Uč se být, nic nechtít, nic neočekávat. Očišťuj se z pomyšlení na sebe. Odevzdej Mi všechno, a to rovněž. Buď zcela zbavena všeho - v nahotě své duše, mimo své city a myšlení.

Nemáš nic. Máš jenom Mne, který jsem tvým životem i tvou nadějí.

Radost a pokoj ať zavládnou v tvé duši, protože Bůh je s tebou a v tobě. Bůh pokoje a ticha.

Což nevíš, kolik se dá říci mlčením? To je bohatší než všechna slova.

Neděle 30. 11. 86, 21:25 h.

† Buď se Mnou a ptej se, jak Já bych se zachoval v podobné situaci. Tehdy ti řeknu. A tehdy se musíš podvolit Mé vůli, nezávisle na tom, co tě to bude stát.

- Je to pravda, že setrvávaní v Tobě je důležitější než etická dokonalost?

† Ano, protože bytí ve Mně dovádí k dokonalosti. Ale opačně tomu tak vždycky není.

Tvým cílem není dokonalost, ale sjednocení se Mnou.

- Dřív jsi mě zval k modlitbě...

† Vidiš, jak o tebe pečují.

- A přece jsi skrytý...

† To je přece také vyjádřením péče... o tvůj rozvoj.

- Tvá dobrota mě dělá nesmělou a dojí má mě.

† Důležitější je, aby způsobovala změnu jednání.

- Máš mi snad za zlé, Ježíši, že se na Tebe tak směle obracím?

† Naopak: toužím po velké smělosti a důvěrnosti, avšak vedoucí k důvěryplnému poddání se Mé vůli - pro tvoje dobro.

Patos často překáží a odděluje, protože je prázdnou formou, bez obsahu.

Úterý 2. 12. 86, 9:30 h.

† Dávej pozor na malé záležitosti a snaž se vždycky reagovat tak, jak Já bych se v dané situaci zachoval, ptej se. Připomínám ti to, protože sama cítíš, že tě něco brzdí. To je vlastně navrstvení těch drobností.

Mimo to záležitost soustředění pozornosti na Mne - snaž se držet na uzdě svoje myšlenky. Tou uzdou je láska ke Mně.

Pokud je silná a dokážeš s ní moudře zacházet, tvoje myšlenky nebudou roztěkané, budou láskou spojené se Mnou a inspirované Mou láskou.

Úterý 2. 12. 86, 23 h.

† Je zapotřebí, abys přijala svou slabost a pochopila konečně, že bez Mé pomoci nemůžeš udělat nic.

- Zdá se mi, že to chápu.

† To pochopení se musí přiklánět k ustavičnému postoji všechno Mi svěřovat.

- Copak toužit také nemůžu?

† Můžeš. Ale můžeš také svoje touhy odevzdat jako oběť za druhé.

- Odevzdávám je. Teď už nebudu mít nic?

† Naopak. Budeš mít všechno ve Mně. A mnoho darů. To, co budeš mít ode Mne, je dokonalejší než to, co můžeš získat sama.

Sama získáváš jen zdání. Ode Mne dostáváš Moji skutečnost.

(Pokračování)

Z knihy Alicja Lenczewska: Świadectwo. Dziennik duchowy.

Wydawnictwo Agape sp. z o.o., Poznań, wydanie drugie zmienione, 2018.

Přeložila -vv- (Redakčně upraveno)

Nejkrásnější květ ráje (10)

PANNO MOCNÁ

CTNOST STATEČNOSTI
PANNY MARIE

„Rádnou ženu kdo nalezne? Má mnohem větší cenu než perly! Spoléhá na ni srdce manželovo...“ (Př 31,10–11)

Kdekoliv se podíváme, nalezneme kolem sebe nebezpečí, obtíže a neštěstí všeho druhu. Ctnost statečnosti je tedy pro křesťana nejvýš potřebná. Tato kardinální ctnost duši posiluje a uschopňuje ji vyhnout se nebezpečím, překonat obtíže a zvítězit nebo aspoň v životě nést trpělivě zlo.

Božská ctnost statečnosti nám na jedné straně pomáhá přemoci onen dětský strach, který nás přemáhá v blízkosti zla, kdykoliv nás ohrožuje; na druhé straně tlumí a napravuje ono pyšné sebevědomí, které pod rouškou statečnosti je ve skutečnosti jen slabostí a zbabělostí.

Díky ctnosti statečnosti byli apoštolové schopni vyjít od velerady „celi rozradostnění, že byli uznáni za hodné trpět potupu pro to Jméno“ (Sk 5,41). Je to díky této stejné ctnosti, že vyznavači statečně bojovali dobrý boj a že panny vítězily nad křehkostí svého pohlaví a dosáhly naprostého vítězství proti tělu, světu i ďáblu. Díky této ctnosti mučedníci měli odvahu vybrat si raději smrt než zapřít svou víru.

Ó, jak cenná je ctnost statečnosti a jak je potřebná křesťanovi, který má bojovat dobrý boj pro Pána!

* * *

Pokud bychom chtěli poznat, jak vznešenou měla Panna Maria ctnost statečnosti, stačí nám připomenout si její neochvějnou trpělivost při snášení utrpení ve svém životě. Obvinění anebo pomluva nikdy nevyšly z jejích úst. Slova, která vyřkla, když Ježíše našla v chrámě v Jeruzalémě: „Synu, proč jsi nám to udělal?“ nebyla slova stížnosti netrpělivé duše, ale uctivé vyjádření velké bolesti.

Mariina statečnost se pozoruhodně projevila zejména pod křížem. Její nemírná láska, která hořela v jejím srdci, uschopnila Neposkvrněnou Pannu být

přítomnou na vykonání vznešené Oběti a zůstat až do konce svědkem tajemství našeho vykoupení.

Ano, nikdo jiný než Svatá Panna nemohl prokázat svědectví jak Ježíšovu božství, tak i lidství, když visel na kříži a umíral za spásu světa. Nebyla snad pravou Matkou našeho Spasitele? Nebylo tajemství Vtělení uskutečněno v jejím přečistém lůně? Panna Maria tedy proto neváhala se vystavit nebezpečí smrti, aby se přiznala k Ježíši Kristu. Můžeme si být jisti, že přáním vraždících Židů nebylo ušetřit ani Pannu Marii: tomu bylo zabráněno jen všemohoucností Boha-Člověka, který nedovolil, aby někdo z příbuzných a přátel podstoupil násilnou smrt. Pokud by tomu tak nebylo, můžeme věřit, že Panna Maria by byla první obětí z nenávisti ke Kristu. Není tedy spravedlivé, abychom ji prohlásili za nejstatečnější ženu?

* * *

Panna Maria neprolila svou krev pro víru, proto ji nemůžeme nazývat mučednicí v přísném slova smyslu. Avšak pokud tento titul vezmeme v duchovním a mystickém smyslu, patří jí především pro dokonalost ctnosti statečnosti, která ji pobídla trpět, pro horlivou lásku, s kterou utrpení přijala, a pro její zářivé svědectví víry v Krista. Proto ji může pozdravovat slovy Církve: „Buď zdráva, ó vznešená Královno: ty jsi první růže v zahradě mučedníků: tobě patří lilie panenství.“⁽¹⁾

Snaž se, ó duše má, napodobovat tento vznešený a štědrý příklad v trpělivém snášení utrpení, nepřátel a pronásledování v tomto životě. Vždy vyznej Ježíše, a to i v bolestech smrti, aby On mohl vynést svědectví o tobě svému nebeskému Otci: „Kdokoli se ke mně přizná před lidmi, k tomu se i já přiznám před svým Otcem, který je v nebesích.“ (Mt 10,32)

PŘÍKLAD -
SV. JANA Z ARKU

Svatá Jana z Arku se narodila ve vesnici Domrémy v Lotrinsku. Od svých rodičů, kteří byli dobří a čestní rolníci, nezdědila žádné materiální statky, ale vřelou

úctu a upřímnou víru, které pojila živá důvěra v ochranu Panny Marie. Své dětství prožila v ústraní pasením ovcí a modlitbou. Své veškeré potěšení nalezla u oltáře Panny Marie.

Mocná Královna nebe v též čas připravovala druhou Juditu k boji pod její ochranou na bojišti Pána. Mnoha zjeveními jí Bůh přikázal, aby byla pomoci králi Francie, aby pozvedla ze sutin království Francie, které se nazývalo královstvím Panny Marie. „*Regnum Galliae regnum Mariae.*“

Jana velkoryse poslechla tento Boží příkaz, ačkoliv opuštění domova a vojenský život byly opravdu velkým strádáním. Před odchodem se vleže modlila před sochou Panny Marie ve Vaucouleurs. Když ji král ustanovil vedením armády, nechala udělat tři korouhve: první, která byla nesena před armádou, měla slova „Ježíš, Maria“; druhá znázorňovala Ukřižování s Pannou Marií u kříže; třetí, kterou sama nesla, představovala obraz Zvěstování.

Její odvaha, kterou prokazovala v boji, byla obdivuhodná; ujišťovala vojáky, že na konci bude jejich vítězství. Před každým bojem přikázala, aby se shromáždili pod korouhví Panny Marie a zpívali ji chválu a prosili o její pomoc.

Poté, co zachránila Francii a král opět usedl na svůj trůn, Jana byla opuštěna týmiž lidmi, pro které tolik udělala, a kteří ji vydali do rukou nepřátel, kteří ji z velké nenávisti odsoudili k upálení jako heretika a apostatu. Svatá hrdinka vydala četná svědectví své víry a bránila se, že poslouchala pouze příkazy Boha. Když přijela na místo poprav, přála si, aby byl postaven před její oči kříž, aby ji posilnil v hodinu smrti. Když ji plameny začaly pohlcovat, vyslovila svaté jméno Ježíš a sklonila svou hlavu, aby dokončila své obvyklé zvolání již v nebi druhým jménem, tolik jí milým, jménem Panny Marie.

MODLITBA

Nejsvětější Panno Maria, ó Ty nejstatečnější ženo, která jsi s vytrvalostí a štědrostí vyznala Ježíše Krista u paty kříže, pomáhej mi v těžkostech života a nedopusť, abych se kdy styděl za jméno křesťana, ale pomoz mi, abych se mohl prokázat hodným tohoto jména v den své smrti. Amen.

PANNO DOBROTIVÁ

DOBROTIVOST PANNY MARIE

„Nohy vlož do jejích pout a krk do jejího obojku ... Její pouta se stanou tvou mocnou ochranou, její obojky drahocennou okrasou.“ (Sir 6,24.29)

Pokud pomyslíme na četné těžkosti a kříže v životě člověka, nemůžeme se vyhnout hlubokému smutku. Naši první rodiče, když ztratili milost Boží prvotním hříchem a s tím i blaženost, ve které byli stvořeni, již nebyli blaženi a byli nakloněni ke zlému. Tato náklonnost ke zlému, jež předali svému potomstvu, spočívala ve čtyřech hlavních ranách, které poznamenaly naši přirozenost. Jsou jimi: rozum, který se zatemnil vzhledem k pravdám víry; vůle, která je nakloněna ke zlému; smysly, které se naklánějí k požitkům; a velká obtížnost odolávat zlu.

Navíc člověk, který by býval nesmrtelný a věrný Bohu, ztratil svým prvotním hříchem všechna tato privilegia a následně podstoupil utrpení, nemoc a smrt.

Ó, jak hluboká je rána hříchu, jak nešťastný je člověk, který pozbyl svou prvotní svatost! Děkujeme Bohu, který je „bohatý v milosrdenství“ (Ef 2,4) a smiloval se nad námi. Avšak nestačilo mu, že nás zachránil, dal nám také v Panně Marii Matku, která soucítí s našim nešťastným stavem a usiluje nám pomoci: „*Salve Regina, Mater Misericordiae!*“⁽²⁾

* * *

Bohu jsme nesmírně vděční, že nám v Ježiši a Marii daroval dvě osoby naplněné nejněžnějšími city milosrdenství

a lásky. Svátý Pavel o Ježiši Kristu říká, že se nám chtěl ve všem podobat a jako my chtěl poznat utrpení, abychom my v něm mohli najít Otce „milosrdného“ (srov. Žid 2,17).

Panna Maria také musela vytrpět mnoho hořkého, zejména pod křížem svého Syna, aby se mohla stát milostivou, přívětivou a milující Matkou lidstva. Je naplněna, jako Ježiš, slitováním a milosrdenstvím vůči nám, ubohým hříšníkům. Tímto milosrdenstvím k nám spěchá zmírnit naši bidu. Jako mocná Zastánkyně nikdy neustává za nás se přimlouvav, aby nám Bůh mohl darovat světlo potřebné našim krokům, vnukl nám správný úmysl ve všech našich konáních, odklonil naši vůli, která lne ke zlému, a vždy v našich duších uchoval tu nebeskou milost, která v nás utlumí horečku našich žádostí.

Nezměrné milosrdenství Panny Marie se nevztahuje pouze na naše duchovní dobra: zahrnuje i naše tělesné potřeby. Tato něžná Matka poznala chudobu, únavu i hlad. Není tedy divu, že chce také ulehčit naše dočasné trápení. S potěšením k nám sesílá na pomoc svaté anděly, jejichž je Královnou a kterým vládne. Zjeví se také někdy sama svým oddaným služebníkům, zvláště v hodinu smrti, aby je potěšila v tomto hrozném a rozhodujícím okamžiku.

* * *

V následování Ježíše a Panny Marie se má křesťan ve vztahu ke svému bližnímu cvičit v duchovních a tělesných skutečích milosrdenství a snažit se ulehčit jen, jak je to možné, jeho bidu. Nej-

věším zlem, které může člověka potkat, je upadnout do hříchu, což je největší překážkou pro Boží milosrdenství, a proto nejlepším skutkem je zabránit člověku urazit Boha. „Bratři moji, jestliže se někdo z vás odchýlí od pravdy a jiný ho k ní přivede nazpět, ať je to známo: ten, který hříšníka přivede nazpět z jeho bludné cesty, zachrání jeho duši před smrtí a přikryje množstvím hříchů.“ (Jak 5,19–20)

Neměli bychom tedy jen usilovat našeho bližního zadržet před smrtelným hříchem, ale také ho inspirovat ke svatě nenávisti ke všednímu hříchu. Je pravda, že všední hřích neodnímá duši lásku; avšak umenšuje horlivost a přivádí nás na cestu, která s postupem času může dovést až k věčné smrti.

Rozmlouvat s hříšníky a pracovat na tomto svatém díle přináší nesčetná požehnání: „Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství.“ (Mt 5,7)

PŘÍKLAD - SV. JERONÝM EMILIANI

Svátý Jeroným Emiliani, zakladatel kongregace ze Somasky⁽³⁾, sám zažil nádherným způsobem velké milosrdenství blahoslavené Panny Marie. Pocházel ze vznešeného rodu v Benátkách a nejdříve sloužil jako voják. Během této doby však nešťastně dopustil, že klesl do každé možné neřesti.

Byl pověřen obranou pevnosti Castelnuovo ve Friuli. Když byla v obležení nepřátel, Jeroným byl zajat a uvězněn v temném vězení a svázán řetězy.

Nevěděl, co bude následovat. Začal tedy vzbuzovat lítost za svůj dosavadní život, což ho téměř přivedlo k beznaději. Přišla mu však na mysl také Panna Maria, Matka Boží, která mu dala světlo. Vzpomněl si, že k této mocné Matce je invokace „Panno dobrotivá“ a „Matko Božské milosti“. Obrátil se tedy ze svého temného vězení s důvěrou k ní a slíbil jí vést lepší život v budoucnosti. Učinil také slib Panně Marii poděkovat v šatech, které měl na sobě, na poutním místě v Trevisu, pokud ho tato milující Matka vysvobodí z těchto hrozných podmínek. A ejhle! V tom okamžiku Jeroným spatřil vězení naplněné světlem, Panna Maria sestoupila z nebe a uvolnila řetězy

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

Evangelium - Lk 10,1-9

Pán ustanovil ještě jiných dvaasedmdesát (učedníků), poslal je před sebou po dvou do všech měst a míst, kam chtěl sám přijít, a řekl jim: „Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň. Jděte! Posílám vás jako ovce mezi vlky. Nenoste měšec, ani mošnu, ani opánky. S nikým se cestou nepozdravujte. Když někde vejdete do domu, napřed

řekněte: »Pokoj tomuto domu!« Bude-li tam člověk hodný pokoje, spočine na něm váš pokoj, jinak se vrátí k vám. V tom domě zůstaňte a jezte a pijte, co vám dají, protože dělník má právo na svou mzdu. Nepřecházejte z domu do domu! Když přijdete do některého města a přijmou vás tam, jezte, co vám předloží, uzdravujte tamější nemocné a říkejte jim: »Přiblížilo se k vám Boží království!«“

z jeho rukou. Matka Boží mu také dala klíč, kterým otevřel vězení a mohl utéci.

Když byl Jeroným takto zázračně osvobozen, zamířil své kroky k Trevisu a nesl řetězy na svých ramenou jako dar. Protože však na cestě byli i jeho nepřátelé, hrozilo nebezpečí, že jim padne do rukou. Opět se obrátil na Pannu Marii a tato nebeská Královna se mu zjevila a dovedla ho nepozorovaně přes tábor nepřátel na jeho cestě dlouhé 20 mil. Když došel do Trevisa, položil se v prostraci před obraz Panny Marie, a aby splnil svůj slib, položil na oltář okovy.

Od této hodiny se schoval pod zvláštní ochranu Panny Marie a z vděčnosti za její laskavost se začal modlit denně modlitbu Církve. Navíc, když započal své dílo vzdělávání sirotků, vybízel nejenom je, ale také všechny, se kterými se setkal, k úctě této mocné Královny častou modlitbou „Zdravas, Královno“ a ostatními hymny. Zemřel svatou smrtí 8. února 1537.

MODLITBA

Ó Panno Maria, ty jsi dvojnásobná Matka milosrdenství, neboť jsi byla Matkou našeho milosrdného Spasitele a také jsi nám prokázala tolik své mateřské péče a lásky. Obrát k nám své milosrdné oči, prosíme, a pomoz nám, ať jsme vždy prosti hříchu, který je jedinou překážkou v obdržení ovoce Božího slitování. Amen.

(Pokračování)

A. M. LÉPICIER: *The Fairest Flower of Paradise*. London 1922. Str. 120–131

Zdroj: <https://archive.org/details/FairestFlowerOfParadise1922/page/n4/mode/2up>

Přeložila -hš-
(Redakčně upraveno)

Poznámky:

- (1) 8. responsorium v Hodinkách k Sedmi bolestem Panny Marie.
- (2) „Zdravas Královno, Matko milosrdenství!“ [pozn. red.]
- (3) *Clerici Regulares Congregationis Somaschae* – latinský název řádu. [pozn. překl.]

Modlitba Mojžíše

– dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

Vzhledem k těmto obavám a srdci, jež se nezřídka chvěje, jeví se Mojžíš člověkem jako my. Jak se může Mojžíš modlit? Stejně jako my, když máme pochybnosti. Jak se modlit? Nejde nám to. A právě tato Mojžíšova slabost spíše než jeho síla nás oslovuje. Byl Bohem pověřen, aby jeho lidu předal Zákon, položil základ bohoslužbě a zprostředkoval nejvznešenější tajemství, ale nepřetrhal kvůli tomu těsná pouta solidarity se svým lidem, zejména ve chvíli pokušení a hříchu. Neustále se přimyká k lidu. Mojžíš nikdy na svůj lid nezapomněl. A v tom je velikost pastýřů, že nezapomínají na svůj lid, na kořeny. Podobně Pavel vybízí svého milovaného Timoteje, mladého biskupa, aby se rozpomenul na svoji maminku a babičku, na kořeny svého lidu (srov. 2 Tim 1,5). Mojžíš je natolik přítelem Boha, že s ním může promlouvat tváří v tvář (srov. Ex 33,11); a zůstává natolik přítelem lidí, že vůči nim chová milosrdenství, když hřeší, jsou pokoušeni anebo si nepochopitelně stýskají při vzpomínce na minulé časy, prožité v Egyptě.

Mojžíš nezapírá Boha, ale nezapírá ani svůj lid. Je spřízněn se svým lidem a souzní s hlasem Božím. Mojžíš tedy není autoritářský a despotický vůdce, naopak. Kniha Numeri o něm říká, že „byl velmi pokorný, pokornější než všichni lidé na zemi“ (Nm 12,3). I přes svoje privilegované postavení Mojžíš náleží neustále k zástupům chudých v duchu, kteří z důvěry v Boha činí viatikum svého života, pokrm na cestu. Je mužem z lidu.

Nejvlastnějším způsobem Mojžíšovy modlitby se tak stává **přimluva** (srov. *Katechismus katolické církve*, 2574). Jeho víra v Boha tvoří jednotu s pocitem otcovství, které prožívá vůči svému lidu. Písmo jej nezřídka líčí s rukama pozvednutýma nahoru, k Bohu, jako by byl mostem mezi nebem a zemí. Dokonce v těch nejobtížnějších momentech, dokonce v den, kdy lid odvrhuje Boha i jeho jakožto vůdce a ulije si zlatého býčka, Mojžíš nechce stát mimo svůj lid. Je to můj lid. Je to tvůj lid. Je to můj lid. Nezavrhuji, Bože, ani tento lid. Říká Bohu: „Ach, tento lid se dopustil velikého hříchu, udělali si boha ze zlata. Můžeš ještě smazat jejich hřích? Jestliže ne, vymaž

mě ze své knihy, kterou píšeš!“ (Ex 32,31–32) Nežrekne se lidu. Je mostem, přimlůvcem. Stojí mezi Bohem a lidem. Neprodává svůj lid za kariéru. Není šplhoun, přimlůvává se za svůj lid, své tělo, svoje dějiny i za Boha, který ho povolal. Je mostem. Je to krásný příklad pro všechny pastýře, kteří mají být mostem. Je **pontifex**. Pastýři jsou mostem mezi lidem, k němuž patří, a Bohem, kterému patří povoláním. Tak je tomu i s Mojžíšem: „Odpusť jim, Pane, tento hřích. A jestliže ne, vymaž mě ze své knihy, kterou píšeš! Nechci dělat kariéru na svém lidu.“

Toto je modlitba, kterou ve svém duchovním životě konají opravdoví věřící. I když zakoušejí nedostatky lidí a jejich oddálení od Boha, neodsuzují a neodmítají je. Přimlůvná modlitba je vlastní světům, kteří se připodobněním Ježíši stávají „mosty“ mezi Bohem a lidmi. Mojžíš byl v tomto smyslu největším Ježíšovým prorokem, našim advokátem a přimlůvcem (srov. *KKC*, 2577). A stejně i dnes: Ježíš je **pontifexem**, mostem mezi námi a Otcem. Ježíš se za nás přimlouvá, ukazuje Otcovi svoje rány, jež jsou cenou naší spásy, a přimlouvá se. Mojžíš je předobrazem Ježíše, který se dnes modlí a přimlouvá za nás.

Mojžíš nás podněcuje, abychom se modlili s tímto Ježíšovým zápalem, přimlůvali se za svět a připomínali si, že navzdory všem svým křehkostem patří vždycky Bohu. Všichni patří Bohu. Ti nejhorší hříšníci, zlí lidé a zkorumpovaní vládcí jsou Boží děti. Ježíš to ví a přimlouvá se za všechny. Svět žije a prosperuje díky žehnání spravedlivého a slitovného modlitbě spravedlivého přimlůvce – kněze, biskupa, papeže, laika –, kterou za lidi koná nepřetržitě každý pokřtěný, všude a v každém dějinném období. Pomysleme na přimlůvce Mojžíše, když nás napadne někoho odsoudit a v nitru máme vztek – trocha rozčilení ovšem prospívá zdraví – ale odsoudit není dobré. Na rozčilení je třeba reagovat přimlůvnou modlitbou za dotyčného. To nám pomáhá.

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikan
(Redakčně upraveno)

Podivuhodný život Mariam Baouardy (1846-1878) – 3. část

Sestra Marie Terezie
Veronika od Ježíše

Malá Arabka, která přišla z Palestiny, vstoupila v Marseille do Kongregace sester sv. Josefa od Zjevení. „Anděl Páně“, sestra Veronika, ji doprovází.

Sestra Veronika – její občanské jméno je Sophie Leeves – se narodila 1. října 1823 v Konstantinopoli, v tehdejší osmanské říši, kde její otec, Henry Daniel Leeves, byl anglikánským farářem a duchovním anglického vyslanectví. Její matka, Marie Haultain, pocházela z anglické vojenské rodiny. Tvrdošjně zbraňovala řádovému povolání své dcery.

Sophie se jako dítě učila řecky a latinšky. Cestovala po Středomoří. Při smrti svého otce konvertovala ke katolické víře, což vyvolalo skandál a vedlo k rozchodu s rodinou. Bezprostředně po svém křtu na Maltě dne 2. února 1850, na svátek Uvedení Páně do chrámu, se cítila být povolána k řádovému životu a příštího roku, 14. září 1851, vstoupila do kláštera Kongregace sv. Josefa od Zjevení v Marseille, kde v den své oblázky dostala jméno Veronika. Byla přitahována kontemplativním životem, a proto cestovala do Říma, aby svoji žádost o přestup do Karmelu v Pau přednesla Kongregaci pro biskupy a řeholníky.

Na jaře 1867 se vrátila na Bílou sobotu do Marseille do „Capelette“ nazpět, kde očekávala rozhodnutí biskupů. Mezitím jí byla svěřena zodpovědnost za noviciát, což přijala jenom se sebezapřením, ale matka Honorine byla už tak vyčerpaná a nemocná, že noviciát již vést nemohla.

**Stigmata neboli
„nemoci“ Mariam Baouardy**

„V den svého jmenování,“ napsala sestra Veronika, „jsem se při vstupu do kaple setkala s malou arabskou čekatelkou, které jsem dosud věnovala malou pozornost. Řekla mi: »Matko, mám dnes práť prádlo. Prosím, přidělte mi nějaké novicky, aby mi pomohly, protože já jsem ve čtvrtek a v pátek nemocná, a byla bych

ráda dnes hotova...« Řekla to všechno špatnou francouzštinou, protože neuměla ještě touto řečí dobře mluvit, ale řekla to velmi srozumitelně.

Podívala jsem se krátce na ni a pak mi dalo vnitřní světlo na vědomí, že toto mladé děvče má podíl na utrpení Krista. Odpověděla jsem jí bez váhání: »Ano, moje dítě, začněte a já vám pošlu sestry, které vám pomohou.« Odešla a já jsem poslala sestry do prádelny. Hned potom jsem šla k matce Honorine, která ležela v posteli; hned se mne ptala, jestli jsem viděla Marii, tu Arabku!

»Ale kdo je Marie, ta Arabka?« ptala jsem se.

Tu mi řekla, že je to ta, která odešla do prádelny. Vyprávěla mi, že toto děvče toho dne, kdy jsme se vrátily z Říma, přišlo za ní a řeklo jí:

»Důstojná matko, přišla jedna sestra s naší generální představenou. Mám ji velmi ráda a uvidíš, že bude novicmistrovou.«

»Nemyslím si, že sestra Veronika bude jmenována novicmistrovou,“ odpověděla matka Honorine, protože věděla, že jsem chtěla jít na Karmel.

Sestra Veronika

Mariam Baouardy

»Uvidíš!« odpověděla.

Matka Honorine mi vyprávěla více věcí o tomto děvčeti a nakonec mi řekla, že je každý pátek nemocná. Přitom se jí dělají na ruku znamení stigmat, říkala potichu.

»Už jsem to slyšela,« řekla jsem. Pohlédla na mne poněkud překvapeně.

Skutečnost, se kterou se sestra Veronika setkala, byla velmi bolestná. Vyprávěla: „Toto děvče jako by bylo odpadkem noviciátu. Byla oblečena do černého. Její oděv a pokrývka hlavy byly špinavé a obnošené, jako by bylo pro ni dobré to nejhorší... Několik starších sester ji dokonce bilo. Dostávala sotva co k jídlu, a když ano, byly to jenom zbytky po žákyních internátu. Co se oblečení týká, bylo to nejhorší a nejškaredější dost dobré pro Marii, tu Arabku!

Umístili ji do kuchyně, kde umývala nádobí a starala se o odpadky... Neměla žádný čas na odpočinek a spala na jakémsi pelechu společně se šesti ostatními novicami a jednou profesní sestrou, která s ní zacházela krutě, a dokonce jí odpírala trochu vody, když potřebovala v pátek svlažit ústa zcela vyschlá od silné horečky jako Ježíš na kříži. Matka Honorine, která byla nemocná, ji nemohla ani chránit, jak by ráda udělala, ani pozorovat tyto mimořádné okolnosti, když si Mariam nikdy nestěžovala.“

V této souvislosti bylo tím úžasně příznivým, jasným a inteligentním pohledem této ženy poprvé všechno prozkoumáno a podána zpráva, jaké milosti Mariam obdržela.

Mariam byla totiž přesvědčena, že je „nemocná“! A možná nakažlivá. Snad má lepru, o které slyšela povídat při své pouti do Jeruzaléma. Všechny tyto „nečistoty“ umývala a schovávala neustále od středy do pátku. Pak bylo všechno zase v pořádku. Sestra Veronika byla důvěrníci a útočištěm pro tuto malou, úplně zmatenou stigmatizovanou. Brala Mariam do pokoje matky Honorine, která už neopouštěla lůžko. Chtěla sama o ni pečovat a vyprávěla: „Kvůli ranám, které se začaly tvořit na jejich nohou a rukou, se nemohla držet zpříma. Na kůži byly puchýře jako po těžké popálenině. Skrze rány na rukou a nohou bylo možné vidět. Krev vytékala z jejich otevřených ran, ale zvláštním způsobem to přicházelo tak náhle, že bylo nemožné stanovit přesný okamžik. Z jejich obou rukou, které si tiskla na obličej, když sténala, vytékala stružka krve, aniž by byly viditelné stopy poranění nebo poškrábání. Potom se vytvořily otvory, které vypadaly jako od nějakého velkého trnu, dříve než se zase uzavřely a zmizely. Pak byla kůže hladká a bez poškození. Jenom

na její tváři zůstaly viditelné zaschlé krvavé potůčky...“

Uzavírala vyprávění: „Jenom všemohoucnost Boží mohla v okamžiku zranit a vyléčit, aniž by zůstala jediná stopa..., protože o dvě nebo tři hodiny později šla Mariam zase za svojí prací..., aby dohnala ztracený čas!“⁽¹⁾

Mariam se rozvíjela v důvěře. Nějaký vnitřní hlas jí říkal, že zemře v náručí sestry Veroniky. „Kdy? Jak?“ ptala se. To nemohla říci, ale věděla to. Zdálo se, že všechno přijde na správné místo.

Doba Mariamina čekatelství už končila. Dne 18. května – byl to pátek – se sešel sesterský poradní sbor Kongregace sester sv. Josefa od Zjevení. Případ Mariam byl projednáván jako první a potom došlo ke hlasování: dvě se zdržely – dvě bílé fazole, ale tři černé fazole! Její přípuštění k obláček bylo zamítnuto. Neměla obláci hábit.

Mohla by se osoba s tak mimořádnými charismaty a v tak aktivním společenství cítit skutečně dobře? Bylo úkolem novicmistryně sdělit Mariamě rozhodnutí.

Byla ve svém pokoji, měla stigmata. Její rány se právě zacelily a přijala zprávu s odevzdaností.

Matka Veronika dostala právě z Říma dovolení, že smí přestoupit do Karmelu v Pau, což bylo dávnou touhou jejího srdce. Viděla v tom ihned znamení, na kte-

ré čekala od Ducha Svatého jako na odpověď na své vroucí modlitby: „Pane, jak mohu vést tuto velice vzácnou duši, kterou jsi mi svěřil?“

Posadila se na Mariaminu postel: „Teď jsem volná, abych vám mohla říci něco, co jsem dosud tajila: vstoupím do Karmelu v Pau, jakmile to bude možné. Chcete jít se mnou?“ „Moje matko, kam vy půjdete, půjdu i já. Kde vy budete, budu i já. Kde vy zemřete, zemřu i já,“ odpověděla Mariam.

A tak se stalo, že tato malá, půvabná, dětsky naivní mladá Palestinka, která měla 21 let, ale vypadala na 15, dne 15. června 1867 překročila práh Karmelu v Pau. Byla to slavnost Nejsvětější Trojice a sestry zpívaly v kapli první nešpory.

(Pokračování)

Z Maria heute 6/2017 přeložil -mp-

Poznámky:

⁽¹⁾ Tato podobnost je zářezující, protože i já jsem viděl, jak náhle začala vytékat krev z čela, nohou a rukou Myrny v Damašku. Krev vytékala a řinula se. Viděl jsem otvory, které zanechala trnová koruna a viděl jsem rychlé, nevysvětlitelné uzdravení ran. Dnes si vzpomínám na odpověď, kterou dal Nicolas, manžel Myrny, lékaři, který navrhl zející stigmata zašít: „Ten, který tyto rány otevřel, zas je uzavře!“

Tři nové invokace k Loretánským litaním

Loretánské litanie byly rozšířeny o tři nové invokace. Z rozhodnutí papeže Františka v nich bude Maria vyzývána také jako „Mater misericordiae“ – Matka milosrdenství, „Mater spei“ – Matka naděje a „Solacium migrantium“ – Útěcha migrantů.

Dnem 20. června 2020 je datován list Kongregace pro bohoslužbu a svátosti adresovaný předsedům biskupských konferencí, v němž se oznamuje rozšíření Loretánských litaní. „Na své pouti do nebeského Jeruzaléma se Církev (...) na stezkách dějin světuje Tě, která uvěřila Pánovu slovu. Z evangelia víme, že Ježíšovi učedníci se naučili od samých počátků chválit »Pozehnanou mezi ženami« a spoléhat na její mateřskou přímlovu,“ čteme v listu podepsaném prefektem zmíněné kongregace,

kardinálem Robertem Sarahem. Jak dále připomíná, „křesťanská zbožnost v běhu staletí vyhradila Panně Marii, jakožto privilegované a jisté cestě k setkání s Kristem, bezpočet jmen a titulů“. Také v současné době, „poznamenané stíny nejistoty a dezorientace, se k ní Boží lid v lásce a důvěře utíká se zvláštní oddaností“, dodává kardinál Sarah. Papež František proto vyslyšel přání mnohých a rozhodl o zanesení tří nových invokací do Loretánských litaní.

První z nich, „Mater misericordiae“ – „Matko milosrdenství“, bude následovat po invokaci „Mater Ecclesiae“ – „Matko Církve“. Druhá: „Mater spei“ – „Matko naděje“ po invokaci „Mater divinae gratiae“ – „Matko božské milosti“, a třetí: „Solacium migrantium“ – „Útěcho mi-

grantů“ po „Refugium peccatorum“ – „Útočiště hříšníků“.

Jak prozrazuje název, původ Loretánských litaní je třeba hledat v modlitbách zbožných poutníků ke Svatému domu v italském Loretu. Z poloviny 16. století se zachovaly první invokace ke cti Matky Boží připojované za modlitbu růžence, k nimž papež Pius V. po vítězství Svaté ligy v bitvě u Lepanta připojil titul „Pomocnice křesťanů“. Rozšiřování litaní se napříště stalo výsadou Petrových nástupců. Tak například Benedikt XV. připojil během 1. světové války invokaci „Královno míru“, Pavel VI. „Matko Církve“ a naposled Jan Pavel II. v roce 1995 „Královno rodin“.

Podle www.vaticannews.va/cs.html

Bůh byl silnější...

„V našem životě musí být Ježíš postaven úplně nahoru na svícen!“ Toto je zvolání, které zaznělo v promluvě k protestantům jedné švýcarské obce, kde v prosinci 2019 Willi – 65letý Wilhelm Buntz, vyprávěl o svém životě těžkého zločince. Všichni přítomní ho poslouchali s velkým zájmem.

Williho život se opravdu spíše podobá napínavé kriminálce, příliš drsné na to, aby to mohla být pravda, kdyby o tom nesevčilo 148 tetování na jeho těle – za každý trestný čin jedno tetování. To jsou ti němí svědkové jeho boje o uznání, ale především je to jediný výkřik touhy po lásce jeho pozemského otce, ale i po lásce nebeského Otce. To všechno však pochopil tento bývalý vězeň až dlouho po svém obrácení.

Willi Buntz se narodil v roce 1954 v německém městě Ulm. Jeho matka nechtěla přijmout své třetí dítě, a tak chlapec, ještě malého kojence, prostě nechala na poli. Byl však nalezen a následně strávil šest měsíců v nemocnici. Od té doby se toto traumatizované dítě, které nikdy nepoznalo lásku, stalo neřešitelným problémem jak pro svého otce, tak i pro psychology a vychovatele. Při pohledu zpět Willi říká: „Bil jsem sourozence, odstříhával děvčatům copánky a kradl jsem už ve školce. Bil jsem tak dlouho, dokud netekla krev, proto mě již brzy nazývali »krvavý Willi«. Všichni mě nenáviděli a báli se mě.“ Protože nic nepomáhalo, už jako 16letý přišel do prvního z mnoha dětských domovů. Když tento „beznadějný případ“ jako 18letý s ukradeným autem způsobil nehodu, při níž jeden policista zemřel a druhý zůstal ochrnutý, „stal se ze mne, svalnatého bitkaře, zločince“. Takto se vyznává sám Willi. Avšak až po umístění do ústavu pro mladistvé nastal prudký vzestup jeho zločinecké kariéry: krádeže, loupež drahokamů, obchodování se zbraněmi a s lidmi, úmyslné zabítí.

Po jedné bankovní loupeži Williho zradil jeho komplic. Byl hledán v celé zemi a jen díky televiznímu vysílání *Nevyřešená akta XY* ho nakonec v městské čtvrti Sankt Pauli v Hamburгу zatkli. Rozsudek pro 23letého Williho zněl: 14 let odnětí svobody s následným zadržením

v preventivní vazbě, tedy celkem 25 let za mřížemi.

Ve vězení byly rvačky a pokusy o útěk pro Williho na denním pořádku. Nejvyšším trestem za tyto přestupky byla prázdňá vězeňská cela v pivnici. Nacházela se v ní pouze jediná kniha – Bible. Výtržník býval v této cele zavřený téměř každý týden a často i několik týdnů po sobě. Nejtěžší však pro něho bylo, že nemohl kouřit. „Ale podařilo se mi tam propašovat tabák a naštěstí byla v cele také tlustá »farářská kniha«, jejíž cenu jsem poznal velice rychle. S požitkem jsem vytrhl první tenkou stranu a posměšně jsem zvolal: »Podívej, ty úžasný Bože, co můžu udělat s tvým slovem!« Jen ze vzdoru – a aby mi čas rychleji plynul – jsem si podrobně přečetl celou první a poslední stranu. Potom jsem papír dvakrát složil, roztrhl jej, a hned jsem měl čtyři papírky na cigarety. Jeden z nich jsem vzal, rozsypal na něm tabák a sroloval. Pak jsem si zapálil svoji první »svatou cigaretu«. Kouřím Bibli, pomyslel jsem si a rozesmál jsem se. Během šesti let jsem na samotce vykouřil celý Starý zákon. A každou z těchto stran jsem si pozorně přečetl, někdy dokonce vícekrát. Většina textů mě však nechávala lhostejným.“ Ale postupně se Willi dostal k blahoslavenstvím v Novém zákoně, která se ho dotkla tak, že vyzval Boha: „Pokud skutečně existuješ a máš plán s mým životem, tak mě musíš změnit. Ale já se změnit jen tak nenechám. Jestli jsi opravdu silnější a podaří se ti změnit mě, tak udělej se mnou něco, co má smysl. A skutečně, Bůh byl silnější než já. To mi zachránilo život.“

Dozorci si jako první všimli Williho proměny: již týdnů žádná rvačka, žádné nadávky, žádná nenávisť. Ani on sám už nepocítoval potřebu násilí a spoluvězni z vedlejší cely se přiznal: „Dítě, já věřím! Živý Bůh je větší než já!“ Pro jeho nápadně dobré chování se dokonce ředitel věznice osobně zasadil o jeho podmí-

*Wilhelm Buntz
rok před svým propuštěním*

nečné propuštění. Tak se – jako 31letý – dostal 15. února 1985 na svobodu.

„Vyznáváme-li své hříchy, on, věrný a spravedlivý, naše hříchy odpustí a očistí nás od veškeré nepravosti.“ (1 Jan 1,9) Když si toto Willi v Prvním Janově listě přečetl, na kolenou ve své cele prosil Boha o odpuštění; jednotlivě za každý trestný čin. „Spáchal jsem 148 trestných činů, na základě chybějících důkazů mě zbavili obžaloby ve 100 případech. Nyní jsem však úpěnlivě prosil: »Pane, nemůžeš přece ode mne očekávat, že se veřejně vyznám ze své viny! To by mě stálo dalších 5–10 let a já mám být za půl roku propuštěn!« Nakonec jsem napsal dopis státnímu prokurátorovi. Bylo to moje veřejné přiznání: Ve 100 případech, 100krát vinen!“ S obavami si potom Willi přečetl odpověď prokurátora: Váš spis má 100 bodů obžaloby, z čehož vyplývá 130 let!

Prokurátor však ve zvlášť přiloženém dopise rovněž uvedl: „Drahy bratře Buntzi! Vzpomínám si ... jako obžalovaný jste byl pro mne skutečnou výzvou. O to více mě potěšilo číst, že jste se upřímně změnil a nyní žijete svůj život s Bohem ... Protože jsem křesťan, moje srdce se zaradovalo. Protože jsem však prokurátor, platí, co nařizuje zákon ... Zpracoval jsem Vaše přiznání ... a zvážil jsem je ve srovnání

s příslušným trestem ... V souladu s § 154 trestního zákoníku tímto proces ukončuji ... a přeji Vám Boží požehnání a všechno nejlepší k Vašemu propuštění 15. února 1985!“ Za několik měsíců byl 31letý Willi již na svobodě.

Rok cestoval Willi po celém Německu za lidmi, kterým v minulosti ublížil a učinil něco zlého, aby je poprosil o odpuštění. Především se, samozřejmě, chtěl smířit se svým otcem, protože oba nesli mnoho viny. Při setkání během vyšetřovací vazby v Innsbrucku, když otec svému 18letému na smrt nešťastnému synovi dal za uši namísto toho, aby ho vzal do náručí, se Williho obraz o otci zhroutil. Naposledy se potkali při procesu a navzájem si popřáli smrt. Také po obrácení se Willi pokaždé zarazil, když v Bibli četl, jak Ježíš vyslovil: „Otče můj ... Abba, Otče...!“ On si s tímto pojmem nespojoval nic pozitivního: „Nedokázal jsem přijmout Boha jako Otce. Nemohl jsem vyslovit slova Otčenáše a modlit se k Bohu jako k Otci. Tušil jsem, že můj problém s Otcem na nebesích souvisel s problémem s mým pozemským otcem.“

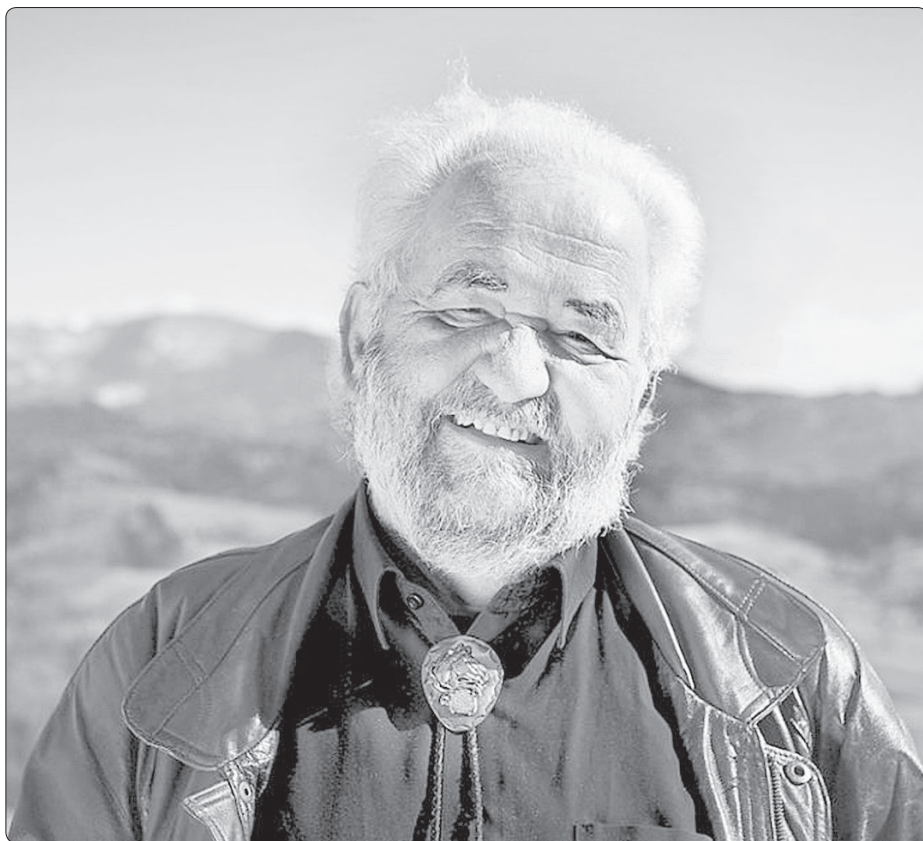
Willi byl ochoten odpustit, ale se svým otcem neměl žádný kontakt. Vypráví: „Až v roce 1993, když jsem promlouval k alkoholikům v Domě spásy ve Schwarzenbergu, se mě vedoucí domu zeptal: »Helmi, věděl jsi, že tvůj otec bydlí docela blízko?« Zavolal mému otci a podal mi sluchátko. Několik minut jsme oba mlčeli, potom se mě otec zeptal: »Jsi to skutečně ty?« - »Ano,« odpověděl jsem s námahou, »jsem to skutečně já.« - »Už nejsi ve vězení,« zkonstatoval. »Bůh mě vysvobodil,« odvětil jsem slabým hlasem a slyšel jsem se říci: »Sejdeme se v lese!« Věděl jsem, jak silný to byl symbol, jak velká to byla výzva, jaká provokace. Do lesa mě otec vždy vlekl tehdy, když mě chtěl opravdu pořádně vypráskat, a to beze svědků, aby se to nedozvěděli sousedé. A já jsem se přece chtěl smířit! K mému překvapení otec tento návrh přijal.

Tak jsem s třesoucími se koleny cestoval těch pár kilometrů na místo setkání. Byla zima a mrzlo. Zašel jsem asi 100 metrů do lesa. A najednou jsem stál před ním. Několik minut jsme na sebe jen upřeně hleděli. Ne agresivně, ba ani ne se zlostí, jen nekonečně smutně a bezradně. Všechno to utrpení, všechna

ta bolest, všechny ty promarněné šance! Z ničeho nic jsem se začal lehce usmívat. Byla to snad naděje na možné usmíření? Usmál jsem se. A také v něm jsem uviděl citelnou úlevu a uvolnění. Zhluboka se nadechl a najednou jsme oba současně otevřeli náruč a objali se. Bylo to poprvé v mém životě, co jsem se se svým otcem objal! Toto první objetí přece nemělo nastat, až když jsem měl téměř 40 let! Potom jsme si vzájemně pohlédli do očí. Slzy nám zalily tváře a já jsem s pohnutím v hlase začal vyprávět, jak se mi do té doby vedlo. Nohy nám mrzly, ale to nám bylo jedno. Poprosil jsem otce o odpuštění za všechny ty rvačky a ostrá, nevrhá slova. Dvě hodiny jsme stáli a procházeli se v tmavém lese, ale do našich srdcí vstupovalo světlo. V určitém momentu jsme oba padli na kolena a na roztopeném sněhu jsme děkovali Bohu za to, co jen on sám mohl učinit možným. Můj otec se mi stal dobrým přítelem a byl jím až do své smrti, když vy-

koupený - v každém slova smyslu - v pokoji odešel z tohoto světa.

Když jsem se smířil se svým otcem, změnil se i můj vztah k Bohu. Souvislost, kterou jsem tušil, se potvrdila. Nyní, když padla zeď mezi otcem a mnou, dokázal jsem stále hlouběji přijímat Boha jako svého nebeského Otce. Teď, když jsem zažil, že otec dokáže také odpuštět, bylo pro mne snazší přijmout odpuštění od nebeského Otce. O to důležitější se pro mne stalo, abych byl od začátku dobrým otcem pro své dva syny. I když ani doteď nevím, jak se vychovávají děti, předkládám to všechno Bohu a prosím ho o moudrost. Pokud děti udělaly chybu, musí v každém případě pociťovat, že máma a otec je i navzdory tomu milují. Potřebuji naši lásku! Nedávno jsem ležel na gauči a můj nyní již téměř dospělý syn mě pohladil po zádech a řekl: »Tati, mám tě tak rád!« V tomto okamžiku jsem věděl, že jsem udělal snad i něco správně.“

Wilhelm Buntz pracoval až do svého důchodu (r. 2017) na oddělení pro sociální péči v ústavu pro nevidomé ve Freiburgu. Jako křesťan, často doprovázený svojí ženou Anitou, má nyní ještě více času vydávat svědectví o Boží moci ve svém osobním životě. A on to - s osobitým švábským humorem - dělá vždy rád. „To nejlepší je, že každý den svého života mohu sloužit Bohu,“ říká.

Pondělí 6. 7. 2020

6:05 Bol som mimo: Peter Vician **7:05** Můj Bůh a Walter: Zjevení a Bible I. **7:25** Příroda kolem nás: lev a roháč **7:40** Klapka s Danuší Kubátovou **8:40** V pohorách po horách (79. díl): Kotař **9:00** Outdoor Films s Josefem Wágnerem (6. díl): Do hlubin země **10:30** V posteli POD NEBESY (2. díl) **11:25** Sedmihlásky (31. díl): Eště sme byli nad Koryčany **11:30** Klaunský pohádkový kuffík (6. díl): O chytré Jitce **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Duchovní menu [P] **13:25** Věk reforem: Katolické reformy **14:00** Život nikdy nekončí **15:40** Jezuité o: Mariánská zjevení **16:05** Noční univerzita: PhDr. Jan Hábl, Ph.D. – Mistr Jan Hus: kacíf, nebo hrdina? **17:10** Bratr Prem Bhai – Indie **17:25** Indie: Jeden **18:00** Víra do kapsy: Důvěra Bohu otevírá nebe **18:15** Kostel na předměstí **18:25** Sedmihlásky (31. díl): Eště sme byli nad Koryčany **18:30** Klaunský pohádkový kuffík (7. díl): O kráse **18:45** Epydemye na Mohelnickém dostavníku 2012 **19:10** Dívám se kolem sebe **19:50** Přejeme si... **20:05** Biblická studna **21:05** ARTBITR – Kulturní magazín (1. díl): S Vladimírem Mertou **21:20** Příroda kolem nás: Naši přátelé v ZOO. Žirafy a želvy. **21:35** Terra Santa News: 1. 7. 2020 **22:00** Noemova pošta: Červen 2020 **23:35** Kulatý stůl (179. díl): Jan Hus dnes **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 7. 7. 2020

6:05 Vyvolení: hudebně taneční představení **7:30** Hlubinami vesmíru s Mgr. Kateřinou Hoňkovou, 1. díl **8:10** Příroda kolem nás: Návrat zubrů **8:30** Pod lampou **10:35** Muzikanti, hrajte **11:05** GOODWILLBOY (3. díl): Scouting **11:30** Sedmihlásky (31. díl): Eště sme byli nad Koryčany **11:35** Klaunský pohádkový kuffík (7. díl): O kráse **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Duchovní menu [P] **13:35** Cesta k andělům (96. díl): Chinaski a její 2 členové – Michal Malátný a Ondřej Škoch **14:30** Outdoor Films s Janem Řihou (7. díl): Svítí slunce? **16:00** Za operou **16:55** Na pořadu rodina (15. díl): Prožívání církevního roku se staršími dětmi **18:00** Cirkus Noeland (3. díl): Roberto, Kekulín a slon Bublina **18:25** Sedmihlásky (31. díl): Eště sme byli nad Koryčany **18:30** Klaunský pohádkový kuffík (8. díl): O líně Lálince **18:40** Animované biblické příběhy: Saul z Tarsu **19:10** Jezuité o: František Xaverský **19:30** Zpravodajské Noeviny: 7. 7. 2020 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Svatá Kateřina Labouré: Tichý posel Lásky **20:55** Má vlast: Vyšehrad **22:10** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší víry: Svět bez konce: Poslední věci života **23:05** Terra Santa News: 1. 7. 2020 **23:30** Jak potkávat svět (50. díl): S Hanou a Petrem Ulrychovými **0:50** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 8. 7. 2020

6:05 Bol som mimo: Mikuláš Lipták **7:10** Kmochův Kolín 2019: Dechový orchestr ZUŠ VI. Ambrose Prostějov **7:50** Noční univerzita: PhDr. Jan Hábl, Ph.D. – Mistr Jan Hus: kacíf, nebo hrdina? **8:45** Zeno Kaprál básník **9:20** Poletuchy: Na skok do kraje razovitého **10:05** Návrat orla skalního do české přírody **10:35** V posteli POD NEBESY (3. díl) **11:30** Klaunský pohádkový kuffík (8. díl): O líně Lálince **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Zachraňme kostely: Kostel svatého Víta v Zahrádce **13:10** Lenka Dusilová na Folkových prázdninách **13:40** Cesta k andělům (97. díl): Lubomír Brabec – virtuózní kytarista

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka
TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

14:35 Příroda kolem nás: Lev a roháč **14:50** ARTBITR – Kulturní magazín (30. díl): S Johnem M. Talbotem **15:05** Stíny nad Libavou **15:40** Mikroregion Východní Slovácko: Nivnice **16:00** Zpravodajské Noeviny: 7. 7. 2020 **16:20** Cvrlikání (8. díl): Skupina Devítka **17:25** Plamínky ohně **17:55** Bazilika Navštívení Panny Marie ve Frýdku **18:30** Klaunský pohádkový kuffík (9. díl): O pracovitě Elence [P] **18:40** Sedmihlásky (31. díl): Eště sme byli nad Koryčany **18:45** Pod ostravským nebem: Zastavení v ostravských sakrálních stavbách **19:10** Hovory z Rekovic: Pavel Šporcl **19:30** Terra Santa News: 8. 7. 2020 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Adorace [P] **21:15** Milosrdní bratři v Čechách a na Moravě **22:00** Noční univerzita: P. Ladislav Heryán SDB – Je Bůh? A jaký? **23:05** Mezi nebem a zemí **23:35** Věk reforem: Katolické reformy **0:10** Misie slovenských salesiánů v Belgii **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 9. 7. 2020

6:05 Hrdinové víry (4. díl): Metoděj Habán **7:15** Mosambik – Cipriano **7:45** Blanchet **8:05** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší víry: Svět bez konce: Poslední věci života **9:00** Terra Santa News: 8. 7. 2020 **9:30** Noemova pošta: Červen 2020 **11:05** GOODWILLBOY (4. díl): Rescuers **11:30** Sedmihlásky (31. díl): Eště sme byli nad Koryčany **11:35** Klaunský pohádkový kuffík (9. díl): O pracovitě Elence **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Duchovní menu [P] **13:20** Kmochův Kolín 2019: Velký DO Dolní Chvatliny – Kolín **14:00** Cesta k andělům (100. díl): Zdeňka Rybová – Hnutí pro život **14:55** Kde končí Evropa II.: Balkán: Balkán, Turecko a Evropa **15:55** Zpravodajské Noeviny: 7. 7. 2020 **16:15** Jak potkávat svět (57. díl): S Martou Kubišovou **17:40** V pohorách po horách (79. díl): Kotař **17:50** Lurdský příběh: Píseň o Bernadettě **18:20** Sedmihlásky (31. díl): Eště sme byli nad Koryčany **18:25** Klaunský pohádkový kuffík (10. díl): O sobecké Růžence **18:40** Hlubinami vesmíru s Mgr. Kateřinou Hoňkovou, 1. díl **19:20** Večeře u Slováků: 15. neděle v mezidobí [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** CSM Olomouc 2017 – Ohlédnutí: Celostátní setkání mládeže Olomouc 2017 **22:15** Pod lampou [P] **0:20** Letem jazzem (8. díl): Pořad nejen pro milovníky jazzu... poznáváme harmonii **1:30** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 10. 7. 2020

6:05 Bol som mimo: Radoslav Hruška **7:10** Indie: Jeden **7:45** Zachraňme kostely: Kostel Nalezení sv. Kříže a kaple sv. Anny v Pelhřimově **8:05** Na pořadu rodina (16. díl): Práce pro rodiny jako poslání **9:10** Víra do kapsy: Důvěra Bohu otevírá nebe **9:30** Biblická studna **10:30** V posteli POD NEBESY (4. díl) **11:25** Sedmihlásky (31. díl): Eště sme byli nad Koryčany **11:30** Klaunský pohádkový

kový kuffík (10. díl): O sobecké Růžence **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Duchovní menu [P] **13:20** Malina Brothers na Mohelnickém dostavníku 2016 **13:50** Historie českých hospiců aneb První hospic v Čechách **14:10** Cesta k andělům (101. díl): Aleš Juchelka – moderátor **15:00** Štětcem a pišťalou **15:05** Kristovy stopy v Římě **16:00** Svatá Kateřina Labouré: tichý posel Lásky **16:55** Ateliér užité modlitby: Marek Orko Vácha a Václav Ventura **18:00** Mauricius – nová hranice **18:25** Sedmihlásky (31. díl): Eště sme byli nad Koryčany **18:30** Klaunský pohádkový kuffík (11. díl): O soucitném Standovi **18:45** Klapka (109. díl): Klapka s Ing. Luborem Patschem **19:50** Přejeme si... **20:05** Kulatý stůl: Ekologie **21:35** Jezuitské redukce v Paraguai **22:00** U Pastýře: S hostem Pavlem Pecháčkem **23:05** V pohorách po horách (79. díl): Kotař **23:25** Outdoor Films s Annou Hanuš Kuchařovou (71. díl): Můj život je slackline **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 11. 7. 2020

6:05 Hrdinové víry (5. díl): Matka Vojtěcha **7:10** Guyanská Diana **7:35** Barberbieni **8:30** Cirkus Noeland (3. díl): Roberto, Kekulín a slon Bublina **8:55** Sedmihlásky (31. díl): Eště sme byli nad Koryčany **9:00** Animované biblické příběhy: Saul z Tarsu **9:35** Odvaha otce Karola **10:50** GOODWILLBOY (5. díl): Cars **11:20** Zachraňme kostely (5. díl): Poutní kostel Navštívení Panny Marie ve Skočích u Žlutic **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Pod lampou **14:10** Terra Santa News: 8. 7. 2020 **14:30** Výpravy do divočiny: Želvy v ohrožení **15:35** Bača Milan od Juraja do Šimona **16:05** Jak potkávat svět (10. díl): S Alfrédem Strejčkem **17:30** Ilaria Graziano & Francesco Forni na Folkových prázdninách [P] **18:00** Věk reforem: Evropa před Tridentem [P] **18:35** Kdo chce kam ... **19:05** Poletuchy: Na skok na Plzeň **19:50** Přejeme si... **20:05** Život Ježíše Krista (1/2) **21:40** V pohorách po horách (80. díl): Oderské vrchy [P] **21:55** Cvrlikání (71. díl): AG Flek **23:00** Outdoor Films s Jaroslavem Jindrou (8. díl): Věznem ve vlastní minizemi **0:35** S NOACHEM po Izraeli **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 12. 7. 2020

6:05 Bol som mimo: Jan Eriksen **7:15** Putování po evropských kláštrech: Benediktinský klášter v Zevenkerken, Belgie **7:45** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (134. díl): Plzeňské písně **9:05** Večeře u Slováků: 15. neděle v mezidobí **9:35** Guatemala – Lidé kukuřičných polí **10:10** Varhany pro svatou Zdislavu [P] **10:30** Primiční mše svatá P. Jana Pavlíčka: Telč [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** Přejeme si... [P] **12:30** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **13:10** Život Ježíše Krista (1/2) **14:45** Muzikanti, hrajte **15:15** Děkujeme Vám!: Oslavy 14. výročí vysílání televize Noe **16:55** U Pastýře: hostem Jan Sokol **17:55** Sedmihlásky (26. díl): Keď som včera prala šaty **18:00** Cirkus Noeland (4. díl): Roberto, Kekulín a Bambulína návštěva **18:25** Animované biblické příběhy: Pavlova služba **18:50** Hermie – obyčejná housenka **19:25** Příroda kolem nás: Cesta do Bělověže, roční období v přírodě **19:50** Přejeme si... **20:05** Život Ježíše Krista (2/2) **21:40** Benedikt XVI., s úctou k pravdě **22:30** Modlitba růžence z Fatimy [L] **23:40** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:05** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **0:45** 50 let Boží milosti **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 6. 7. o 20:15 hod.: Prečo, otcé?
(Prečo má Cirkev majetky?)

Mnohí ľudia vyčítajú Cirkvi, že má veľa majetkov. Načo je vlastne Cirkvi potrebný majetok? Odpovede hľadá dp. Vladimír Thurzo.

Utorok 7. 7. o 20:30 hod.: vKontexte (prof. Miloš Lichner SJ): Vatikán – od mýtov k skutočnosti

Z médií zaznievajú mnohé slová o Vatikáne, o Svätej stolici... je to to isté? Čo je vlastne Vatikán? Čo je to Svätá stolica? Akú má Vatikán rozlohu? Koľko ľudí tam pracuje? Je Vatikán skutočne taký bohatý, ako nám to média predkladajú?

Streda 8. 7. o 16:30 hod.: Krížové výpravy 2/4 (dokument)

Po zázračnom úspechu prvej krížovej výpravy zriadili krížiaci vo Svätej zemi krížiacke panstvá.

Štvrtok 9. 7. o 20:05 hod.: Klenotnica (Dialóg s Božou prozreteľnosťou)

Fragmenty z duchovných kníh nadprirodzene vnuknutých v storočiach pred nami.

Piatok 10. 7. o 17:30 hod.: Moja misia magazin

V Albánsku sa počas komunizmu vybudovalo približne 800 000 bunkrov. O tejto krajine a o živote kresťanov v nej, sa budeme rozprávať s misionárom, pátorom Jaroslavom Čárom.

Sobota 11. 7. o 20:30 hod.: Svätá Barbora (film)

Príbeh o odvahe a schopnosti položiť za lásky k Bohu vlastný život. Tiež príbeh o pseudoláske k moci, majetku a o tom aký je deštruktívny spôsob života bez lásky a bez Krista.

Nedeľa 12. 7. o 20:30 hod.: Quo vadis (Biatlon duše)

Kňaz Matúš Reiner v mladosti vstával skoro ráno, aby zvládol náročné tréningy na biatlon. Boh ho povolal ku kňazstvu a poslal ho medzi mladých ľudí. Aké dve disciplíny odporúča v životnom biatlone súčasnej rýchlej doby?

ORELSKÁ POUŤ NA SVĚCENÍ MARIÁNSKEHO SLOUPU NA STAROMĚSTSKÉM NÁMĚSTÍ V PRAZE

v sobotu 15. srpna 2020 na slavnost Nanebevzetí Panny Marie

PROGRAM: 9.00 hod. – orlové s prapory a ve stejnokrojích, v lidových krojích, ve svérázech (modrá košile, bílá vázanka, odznak, tmavé kalhoty) nebo společenském oděvu s odznakem se shromáždí u Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze. Podle pokynů pořadatelů zaujmou praporečnicki svá místa.

10.00 hod. – mše svatá v kostele Panny Marie před Týnem (*Pokyn pořadatelů ze Společnosti pro obnovu mariánského sloupu: v kostele je omezená kapacita – žádáme orly, aby zůstali u Mariánského sloupu na náměstí a sledovali mši sv. na venkovní velké obrazovce.*)

12.00 hod. – primas české země Dominik kardinál Duka posvěti Mariánský sloup.

Orlové a orlice! Přijďte v hojném počtu! Obnovou Mariánského sloupu je odčiněna pohana, které se někteří nevěrní a pobloudilí předkové dopustili r. 1918 vůči vždy ctěné Ochránkyni českého národa! Buď chvála Pánu Bohu za nápravu bezbožecké křivdy minulosti!

Účast hlaste: br. Stanislav Vejvar, standa.vejvar@volny.cz.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

4. – 11. ČERVENCE 2020

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 5. 7.		PO 6. 7.		ÚT 7. 7.		ST 8. 7.		ČT 9. 7.		PÁ 10. 7.		SO 11. 7.	
Antifona	1722	1941	934	1045	949	1061	964	1077	980	1096	996	1113	1754	1975
Žalm	783	881	783	881	783	881	784	883	784	883	784	883	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	1420	1595	935	1045	949	1062	964	1078	981	1096	997	1114	1426	1602
Antifony	1421	1595	935	1046	950	1062	965	1079	981	1097	998	1115	1756	1976
Žalmy	813	914	936	1046	950	1063	965	1079	981	1097	998	1115	813	914
Krátké čtení a zpěv	1421	1596	938	1049	953	1066	969	1083	985	1101	1001	1118	1756	1977
Antifona k Zach. kantiku	1421	1596	939	1050	953	1066	969	1083	985	1101	1002	1119	1427	1603
Prosby	1422	1596	939	1050	953	1066	969	1084	985	1101	1002	1119	1757	1977
Závěrečná modlitba	1422	1597	1426	1601	954	1067	970	1084	986	1601	1002	1120	1427	1603
Modlitba během dne:														
Hymnus	792	890	940	1051	954	1067	970	1085	986	1103	1003	1120	792	890
Antifony	1422	1597	940	1051	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Žalmy	818	919	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Krátké čtení	1422	1597	943	1054	957	1070	973	1088	989	1106	1006	1124	1759	1979
Závěrečná modlitba	1422	1597	943	1054	957	1071	973	1088	990	1106	1006	1124	1427	1603
Nešpory:														
	SO 4. 7.													
Hymnus	1423	1598	1423	1598	944	1056	959	1072	975	1090	991	1108	1008	1125
Antifony	1719	1937	1424	1599	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126
Žalmy	1719	1937	1729	1947	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126
Kr. čtení a zpěv	1424	1599	1424	1599	947	1060	962	1076	979	1094	995	1112	1011	1129
Ant. ke kant. P. M.	1420	1594	1424	1599	948	1060	962	1076	979	1094	995	1112	1011	1129
Prosby	1425	1600	1425	1600	948	1060	963	1076	979	1095	995	1112	1011	1129
Záv. modlitba	1422	1597	1422	1597	1426	1601	963	1077	980	1095	996	1601	1012	1130
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení

Neděle 5. 7. – slavnost sv. Cyrila a Metoděje

1. čt.: Iz 61,1–3a
 Ž 117(116),1,2

Odp.: Mk 16,15 (*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium.*)
 Nebo: *Aleluja.*)

2. čt.: 2 Kor 4,1–2.5–7
 Ev.: Lk 10,1–9

Pondělí 6. 7. – nezávazná památka sv. Marie Gorettiové

1. čt.: Oz 2,16b.17b–18.21–22
 Ž 145(144),2–3.4–5.6–7.8–9

Odp.: 8a (*Milosrdný a milostivý je Hospodin.*)

Ev.: Mt 9,18–26

Úterý 7. 7. – ferie

1. čt.: Oz 8,4–7.11–13
 Ž 115(113B),3–4.5–6.7ab+8.9–10

Odp.: 9a (*Izraeliův dům doufá v Hospodina. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mt 9,32–38

Středa 8. 7. – ferie

1. čt.: Oz 10,1–3.7–8.12
 Ž 105(104),2–3.4–5.6–7

Odp.: 4b (*Stále hledejte Hospodinovu tvář!*)

Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Mt 10,1–7

Čtvrtek 9. 7. – nezávazná památka sv. Augustina Žaob Ronga a druhů

1. čt.: Oz 11,1–4.8c–9
 Ž 80(79),2ac+3b.15–16

Odp.: 4b (*Bože, rozjasni svou tvář, a budeme spaseni.*)

Ev.: Mt 10,7–15

Pátek 10. 7. – ferie

1. čt.: Oz 14,2–10
 Ž 51(50),3–4.8–9.12–13.14+17

Odp.: srov. 17b (*Má ústa at' zvěstují, Pane, tvou chválu.*)

Ev.: Mt 10,16–23

Sobota 11. 7. – svátek sv. Benedikta

1. čt.: Př 2,1–9

Ž 34(33),2–3.4+6.9+12.14–15

Odp.: 2a (*Ustavičně chci velebit Hospodina.*)

Ev.: Mt 19,27–29

SVĚDKOVÉ EUCHARISTICKÉ ÚCTY

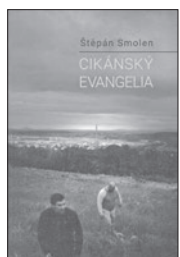

**NEJVĚTŠÍ ZÁZRAK • PŘÍBĚHY
K PRVNÍMU SVATĚMU PŘIJÍMÁNÍ
A PRO POVZBUZENÍ VÍRY**
*Martin Leschinger • Ilustrace Eva
Bednářová • Redakční spolupráce
P. Lukáš Stolárik, Libor Rösner, Marcela
Macháčková, sestry Kongregace Nejsvětější
svátosti*

Bohatě ilustrovaná kniha podává výčet pozoruhodných životních osudů svědků víry z Čech, Moravy, Slezska a Slovenska. Všem příběhům je společná eucharistická úcta hlavních hrdinů, kterými jsou kněží, řeholnice, řeholníci i laici. Setkávejte se tak se sv. Janem Sarkanderem, P. Josefem Toufarem, Aničkou Tomanovou, Aničkou Zelíkovou, sestrou Janou Lapšanskou, Jaroslavem Vodrážkou, P. Josefem Krajičkem, Honzou Pošťákem Pospíšilem, P. Mariánem Kuffou, matkou Františkou Panrokovou nebo P. Robertem Mayerem OFMConv.

*Martin Leschinger - FLÉTNÁ
Váz., 143x205 mm, 144 stran, 195 Kč*

Z OKRAJE SPOLEČNOSTI DO ŽIVOTA

CIKÁNSKÝ EVANGELIA
Štěpán Smolen • Fotografie Timotej Křížka
Co dokáže Bůh se „vzporným materiálem jménem člověk“? Ukazují to *Cikánský evangelia*, otevřená výpověď o cestě ke Kristu z prostředí plného drog, sexu a okultních praktik. Viktor a František, kteří vyrůstali v romské komunitě, se v rozhovoru s knězem Štěpá-

nem Smolenem zamýšlejí nad svým dřívějším životem. Patřily do něho chudoba rodiny na okraji společnosti, plotky se zákonem i davy žen a také boje s temnými silami. Záchranou se pro ně stalo setkání s milujícím Kristem, díky kterému dostali šanci začít znovu.

*Cesta - Iva Pospíšilová
Váz., 140x205 mm, 336 stran, 298 Kč*

MODLÍME SE

**NOVĚNA S PROSBOU O ÚCTU
K DRUHÝM**
*Vybral a uspořádal Michal Altrichter SJ
Odpovědná redaktorka Luisa Karczubová*

Devět dní se modlíme s prosbou o úctu k druhým se světicemi: Markétou Skotskou, Mechtýldou z Magdeburku, Gertrudou Velikou, Brigitou Švédskou, Františkou Římskou, Kateřinou z Janova, Mary Wardovou, Luisou de Marillac a Terezií Verzeri.

Refugium Velehrad-Roma, s.r.o. • Brož., A6, 28 stran, 35 Kč

NOVĚNA S PROSBOU O STATEČNOST
*Vybral a uspořádal Michal Altrichter SJ • Odpovědná
redaktorka Luisa Karczubová*

Devět dní se modlíme s prosbou o statečnost se svatými: biskupem Mikulášem, markrabětem Leopoldem, dominikánským kazatelem Vincencem Ferrerským, jezuitským vrátným Alfonsem Rodríguezem, mučedníkem Teodorem Romžou a jinými.

*Refugium Velehrad-Roma, s.r.o.
Brož., A6, 28 stran, 35 Kč*

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@malicecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.malicecm.cz

2019/12030

TZ

Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc